

CAP ON VA EL PAKISTAN? PÀGINA 19

És la pregunta que es repeteix als diferents mitjans de comunicació arran de l'augment d'atacs suicides de les últimes dues setmanes. Ara, aquests atacs s'han convertit en la munició de l'usual negoci dels titulars de la premsa.

SUSPENS EN LLIBERTATS PÀGINA 21

Reporters Sense Fronteres publica el vuitè informe sobre la Llibertat de Premsa al Món el 20 d'octubre. Es tracta d'un anàlisi de les violacions contra la llibertat de premsa produïdes entre el setembre de 2008 i l'agost de 2009.

10 ANYS DE HACKMEETING PÀGINA 26

Al HackMeeting tot es gestiona col·lectivament. Un wiki, una llista de correu i un canal IRC permeten que totes les persones interessades interactuïn. D'aquesta manera, el HM s'ha volgut diferenciar dels Partys-Events.

SETMANARI DE COMUNICACIÓ

DIRECTA

N158

28 d'octubre de 2009

www.setmanaridirecta.info • 1,70 euros

Ni un pam de net

ESTIRANT DEL FIL • PÀGINES 2-3

Les relacions personals i familiars del jutge del cas Millet qüestionen la seva imparcialitat

Bartomeu Muñoz, Macià Alavedra i Lluís Prenafeta són detinguts per corrupció

FLICKR

El jutge Juli Solaz, tercer per l'esquerra, sopant amb l'ex-regidor de CiU Jordi Ballesteros, quart per l'esquerra

ANDREU FERNÁNDEZ

La Guàrdia Civil s'endú les caixes plenes de documentació urbanística de l'Ajuntament de Santa Coloma

La plantilla de Roca mostra la seva indignació

AIXÍ ESTÀ EL PATI • PÀGINA 10

ALBERT GARCIA

Amadeu Casellas deixa la vaga de fam després de 100 dies

AIXÍ ESTÀ EL PATI • PÀGINA 10

El pres anarquista Amadeu Casellas, ingressat a l'Hospital Penitenciari de Terrassa després de 100 dies de vaga de fam, va decidir

abandonar-la arran de l'empitjorament del seu estat de salut. Després de nombroses rampes, va estar a punt d'entrar en estat de coma. La neuròloga que l'atén creu que la seva determinació en la perllongada absència d'alimentació

tindrà seqüeles en el sistema nerviós. El 24 d'octubre, més de 500 persones es van manifestar a la rambla del Raval, envoltades per 300 mossos. El trajecte final de la protesta es va poder fer, per sorpresa, fora del cercle policial.

Suspenen el servei mèdic nocturn d'urgències al Baix Llobregat

AIXÍ ESTÀ EL PATI • PÀGINA 12

El Parlament fa un informe dels transgènics sense base científica

AIXÍ ESTÀ EL PATI • PÀGINA 13

Torna el cicle Euskal Herria Sona

EXPRESSIONS • PÀGINA 22

, estirant del fil

BADALONA · EL MAGISTRAT VETA LES PREGUNTES QUE INVOLUCREN CIU AMB LA TRAMA DEL PALAU DURANT LA DECLARACIÓ DE MILLET

Les amistats del jutge del cas Millet fan créixer les sospites de parcialitat

Agnès Tortosa
redaccio@setmanaridirecta.info

La decisió de deixar en llibertat els corruptes confessos del Palau de la Música, Fèlix Millet i Jordi Montull, va causar estupor dins els cercles jurídics i les entitats socials catalanes. El magistrat d'insucció 30 de Barcelona, Juli Solaz Ponsirenas, va ser criticat per aquesta controvertida resolució i per la seva lentitud en les investigacions: fins a tres mesos per prendre declaració als dos màxims imputats -tres imputats més encara no ho han fet- i cap mesura cautelar, tot i que van ser enxampats destruint proves després de la irrupció policial al Palau i malgrat una inèdita roda de premsa de la fiscalia i l'anunci -a mesura que avan-

Juli Solaz ha mantingut des de fa anys una 'cordial' relació d'amistat amb un regidor de CiU de Badalona

cen les investigacions- que el frau anava camí de superar els 20 milions d'euros. Es va atribuir tot plegat al seu caràcter meticulós i garantista. Altres magistrats i companys de professió van considerar antijurídica la seva actuació i van manifestar la seva perplexitat davant una actuació tan *light*, que deixava lliures els acusats i esborrava totes les línies d'investigació que apuntaven cap a Convergència i Unió i cap al finançament irregular de la Fundació Trias Fargas.

Segons ha pogut saber aquest setmanari, l'entorn familiar i social

del jutge també podria haver condicionat la seva decisió. El propi magistrat i la seva esposa, Montserrat Cortès -una reconeguda especialista en psicologia del llenguatge i exmilitant d'ERC-, han mantingut des de fa anys una "cordial" relació d'amistat amb un regidor de CiU de Badalona, Jordi Ballesteros, ciutat on han residit des de sempre. El regidor va ser especialment atent amb un litigi urbanístic al barri de Dalt la Vila, on l'esposa de Juli Solaz i veïna del barri ha destacat pel seu activisme. Els regidors del PSC van arribar a acusar Ballesteros d'haver facilitat l'accés de diversos veïns al ple de l'Ajuntament per boicotejar-lo l'any 2002. El mateix Ballesteros va aparèixer al costat del jutge Solaz durant un sopar al local social La Sargantana celebrat el mes de setembre de 2006. Entre els coneguts del jutge i la seva esposa també hi ha l'actual regidor de CiU, Josep Pera Colomé, que va ser la mà dreta del capítol convergent Pere Esteve i va dirigir -fins l'any 2002- la Fundació Trias Fargas (precisament durant el període investigat per la fiscalia), l'entitat vinculada als convergents a qui Fèlix Millet va fer multimilionàries donacions irregulars.

Cal destacar, també, que durant la declaració judicial que Fèlix Millet i Jordi Montull van fer el 19 d'octubre, tant els advocats de l'acusació particular com els representants de la fiscalia van voler interrogar-los en relació als diners desviats a les arques de la Fundació Trias Fargas, però el jutge Solaz va impedir taxativament que l'interrogatori continués en aquesta línia.

A aquestes amistats, s'hi afegien les relacions socials de la dona del jutge, que l'any 2007 va compartir la seva presència a l'escola d'estiu de les joventuts d'Unió Democràtica de Catalunya amb Agustí Colomines, actual màxim responsable de la questionada fundació convergent.

Una concentració veïnal davant l'Ajuntament de Santa Coloma durant la tarda del 27 d'octubre crida contra la corrupció política

La nova trama d'evasió fiscal implica dirigents del PSC i CiU

En el moment de tancar aquesta edició, va trascendir la detenció de vuit persones implicades en una trama de corrupció urbanística i de tràfic d'influències amb l'objectiu de blanquejar diners a través de societats ubicades al paradís fiscal de l'illa de Jersey, al canal de la Mànega. Els implicats són Bartomeu Muñoz, alcalde de Santa Coloma de Gramanet; Manuel Dobarro, regidor d'Urbanisme de la localitat; Pascual Vela, cap dels serveis jurídics del consistori; Luis Garcia, exdiputat del PSC; Macià Alavedra, exconseller d'Economia de CiU; Lluís Prenafeta, secretari de Presidència de la Generalitat al go-

vern de Jordi Pujol; Lluís Casamitjana, president de la immobiliària Espais i Josep Singla, president de la constructora Proinosa. La investigació judicial està instruída pel jutge de l'Audiència Nacional espanyola Baltasar Garzón i executada per la comandància de la Guàrdia Civil de Sant Andreu de la Barca, als calabossos de la qual van anar a parar tots els detinguts. Els registres es van succeir durant la jornada del 27 d'octubre a les diferents dependències del consistori colomenc. Centenars de persones es van manifestar a la plaça de la Vila, van brindar amb cava i van escridassar l'alcalde amb crits com *Ja*

era hora, Bartomeu a la garjola. Un portaveu de l'associació Gent de Gramanet va manifestar que l'operació no era una sorpresa, ja que l'entitat havia posat en coneixement de la fiscalia (a Madrid i a Catalunya) gran quantitat d'indisicis que apuntaven delictes vinculats a la corrupció urbanística. L'origen del procediment penal sembla que se situa en un altre expedient judicial de l'any 2005, on es van investigar els despatxos d'advocats Petrus, Luis de Miguel i Morgan & Morgan. A última hora del 27 d'octubre es van conèixer nous registres a Sant Andreu de Llavaneres, l'Hospitalet de Llobregat i Badalona.

BARCELONA · LA FAVB ES PERSONA COM A ACCIÓ POPULAR EN EL CAS DE CORRUPCIÓ DE MILLET

"El problema és que robin melons, no milions"

Higinia Roig
redaccio@setmanaridirecta.info

"El problema és que robin melons, no milions". Amb aquesta frase irònica va cloure la seva intervenció Maria Mas, que durant l'acte *Control social contra la corrupció*, convocat per la FAVB, va parlar en nom de l'AVV Casc Antic, que s'oposa a la construcció del nou hotel del Palau. En l'acte celebrat el 22 d'octubre per anunciar la presentació de la FAVB com acció popular a l'afer Millet, Maria Mas va recordar que aquell mateix matí havia vist

"un jove aturat, emmanillat sense contemplacions i detingut pels Mossos d'Esquadra per robar un meló". Va afegir gràficament que la desigualtat classista amb el tracte rebut per Millet era abismal i es condensava en que "preocupa més que es robin melons que no pas milions". Al mateix acte, l'exfiscal anticorrupció Carlos Jimenez Villarejo va denunciar "el clima d'impunitat que sempre acaba envoltant els grans delictes econòmics". Villarejo va recordar que el Palau ha rebut prop de 23 milions d'euros d'ajuts públics des de 2004, va emmarcar el naixement de les dinàmiques

L'exjutge Jiménez Villarejo i representants veïnals durant l'acte a la seu de CC00

corruptes sota l'era CiU i va maldar per la manca de control i fiscalització

de les administracions públiques. En el mateix sentit es va expressar Al-

bert Recio, vicepresident de la FAVB, que va demanar "nous mecanismes eficients de control -com ara la figura de l'interventor públic de les grans entitats àmpliament subvencionades- i la mobilització social per evitar el deserció i la desafecció i reinventar el paper del teixit social per aprofundir en la democràcia". Recio va cloure cridant a "aprofitar l'oportunitat d'aturar la forma de fer de l'elit econòmica" i la opacitat que els envolta. A la sala d'actes de CC00 es va demanar mobilització social, actitud crítica i denúncia civil per afrontar la corrupció.

> El cas Millet i la detenció de l'alcalde socialista de Santa Coloma de Gramenet i dels antics dirigents de CiU Macià Alavedra i Lluís Prenafeta han estat els últims episodis d'un llarg serial de corrupció sostinguda. Les vinculacions entre fundacions privades vinculades als partits, subvencions oficials i grans promotores immobiliàries, per una banda, i les adjudicacions d'obres públiques dels ajuntaments a empreses vinculades a antics càrrecs polítics dels governs de torn, per l'altra, han posat de manifest que el poder polític i financer està acomodats sobre un oasi que permet finançar els partits polítics a costa d'enriquir les butxaques de l'alta burgesia del país.

, estirant del fil

CATALUNYA · UNA OLLA ON TROBEM MILLET, HISENDA, TREBALL, TURISME, KIO, FILESA, ADIGSA, FGC, OLÉ I D'ALTRES

El permanent frau del 'cas aïllat'

El discurs oficial evita situar la corrupció com a mal endèmic de la gestió pública i privada

Higinya Roig
redaccio@setmanaridirecta.info

Com si el cas de Fèlix Millet i Jordi Montull fos un cas aïllat sorprenent. Així es basteix el discurs oficial des dels grans mitjans, les elits dirigents i els restringits cercles de l'alta burgesia catalana. Poques referències, per no dir cap, a un marc general procliu a aleanar la corrupció; a la cultura de la tolerància que hi ha instal·lada, amb les tupinades més diverses; a les visibles portes rotatòries que giren i enllacen privatització i corrupció; a la dilació de l'acció de la justícia quan són ells qui són processats i al rei nu que mostra de nou els deficients mecanismes de control públic que han fallat una i altra vegada. L'hemeroteca, però, sempre és més fèrtil i dràstica que els discursos oficials. L'hemeroteca i la realitat. Perquè només cal recordar l'actual procés judicial per l'anomenat *cas Hisenda* que va esclatar el 1999: la programada dilació induïda de la defensa és a punt de consolidar, una vegada més, escenaris d'impunitat per "prescripció del delictes".

L'estrenada doctrina judicial Botin no és res més que això: si ets banquer, mai seràs jutjat per frau

Ahora -i amb el rerefons de la trama del finançament il·legal dels partits polítics subjacent en el cas Millet- caldria recordar els successius casos aïllats que, via sentència ferma, conviuen amb el nostre passat immediat. Per exemple, el cas del departament de Treball o el cas de Turisme, tots dos relatius al finançament d'Unió Democràtica de Catalunya. Afegim-hi -per què no?- el cas Adigsa o l'escàndol de les pensions milionàries il·legals a Ferrocarrils de la Generalitat de Catalunya (FGC). O ens retrotransportem -fiant enrere- fins al cas Banca Catalana o l'afer KIO-Gran Tibidabo, amb Javier de la Rosa com a principal protagonista. O el cas Olé... Tant de cas aïllat incita a la reflexió: la corrupció és del sistema o és el sistema? Què sabem i què no sabem de com rutlla l'estructura institucional i econòmica dels qui manegen els fils?

Fet i fet, cal recordar que va ser un expresident de la Generalitat qui, en seu parlamentària i a micròfon obert, va etzibar a CiU que el seu problema és deia 3%. L'expresident-veri-

Javier de la Rosa (empresari), Josep Maria Sala (PSC), Josep Lluís Núñez (constructor) i Juan José Folchi (cap d'Inspecció d'Hisenda)

UN 'CAS ESPORÀDIC' CONTINUAT I SOSTINGUT

CAS HISENDA

Quatre grans empreses catalanes implicades: Grup Torras, Nuñez i Navarro, Ibusa i Kepro. Processats els cinc inspectors tributaris més importants de l'època i el cap de la delegació catalana d'Hisenda, Josep Maria Huguet, al costat d'empresaris com Javier de la Rosa, l'exdirigent del PP Eduardo Bueno, Jose Luis Nuñez o l'assessor fiscal personal de Jordi Pujol, Joan Antoni Sánchez Carreté.

CAS TURISME

Sentència condemnatòria d'entre 27 i 42 mesos de presó contra deu persones -nou d'elles militants de la democratacristiana Unió Democràtica de Duran i Lleida- per malversació de fons públics. El principal responsable, Joan Cogul, es va suïcidar el 2003 a les Filipines. Cap dels deu condemnats no va ingressar a la presó, ja que la justícia va rebaixar les penes, en va decretar la suspensió i les va substituir per multes.

CAS TREBALL

Sentència condemnatòria -l'abril de 2009- contra l'exsecretari general de la conselleria de Treball sota govern de CiU, Josep Maria Serviñe, l'empresari militant d'Unió, Víctor Manuel Lorenzo Acuña. L'advocat del conseller Ferreres, que va resultar absolt, és Pau Molins, el mateix que defensa Fèlix Millet. La sentència acredita el desviament de 7,6 milions d'euros, però no pot esclarir el seu destí final.

CAS ADIGSA

Desviació de fons econòmics a l'empresa pública d'habitatge mentre Felip Puig (CiU) n'era el director; compres d'immobles que es revaloritzen un 164% en disset dies; comissions de fins al 20% i concentració de l'obra pública en cinc grans empreses, entre elles la totpotadora FCC. Causa oberta.

FGC

Causa oberta contra tres expresidents de FGC sota governs de CiU-Albert Vilalta, Enric Roig i Antonio Herce- per prevariació. Se'ls acusa de desviar fons pel lucre personal i se'ls demana la restitució d'un mínim de 2.757.341 euros (458 milions de les antigues pessetes), dels quals es van apropiat il·legalment, atribuint-se'ls com a fons complementari de pensions. Petició fiscal d'entre quatre i sis anys de presó.

CAS FILESA

Finançament irregular del PSOE. El dirigent socialista català Josep Maria Sala va ser condemnat per associació il·lícita i falsedat documental en el finançament del partit. 38 anys de presó per sis implicats en la sentència del Tribunal Suprem de 1997.

CAS KIO

Penes de presó per Javier de la Rosa i, de nou, Juan José Folchi -entre d'altres- i multes milionàries per l'espectacular suspensió de pagaments per 1.803 milions de pessetes de la societat kuwaitiana Kio el 1992. Desviament de 30.000 milions de pessetes, 18.000 d'ells a comptes suïssos. Dotze milions d'euros van anar a parar a l'exdipolmàtic Manuel Prado y Colón de Carvajal, assessor financer i personal de sa majestat Joan Carles de Borbó i Borbó. Amb els béns embargats i sense rastre del diner que deu, Javier de la Rosa té part del seus fons amagats a la Fundació Blomor, al paradís fiscal de Luxemburg.

CAS OLÉ

El 1996, venda de la Fundació Catalana per la Recerca del cercador Olé, creat amb fons públics i embrió de Terra, per 200.000 pessetes al treballador de la fundació Pep Vallés, que tres anys després el revén a Telefónica per 3.000 milions de pessetes. Arxiu judicial parcial de l'operació de compra-venda.

tats nòmades de l'hemeroteca- del mateix partit, el PSC, que també té condemna ferma en el cas *Filesa* per finançament il·legal.

Els intocables i la llei del silenci

Exactament en la mateixa esfera, però en l'àmbit estatal, caldria recordar el judici pels fons de pensions milionaris dels directius del BBVA, clos amb una condemna de sis mesos de presó i una multa de 27.000 euros, arran d'una sentència emparada en el dret de la llibertat de mercat. Una legislació classista que

estableix el vincle entre tupinada i impunitat. L'estrenada doctrina judicial Botin no és res més que això: si ets banquer, mai seràs jutjat per frau. Botin, un cop més immune, de la mateixa manera que -el 2005- va ser absolt de l'afer de les jubilacions al Santander. Si més no, també caldria recordar -perquè la memòria salva- que l'organisme Transparency Internacional, que dedica esforços ingents a l'anàlisi de la corrupció, al seu Informe Global sobre Corrupció de 2009, ubica l'Estat espanyol a la posició 28 del rànquing

mundial de percepció social de la corrupció. Salpebrem-ho amb el fet que algunes fonts comunitàries situen l'Estat espanyol com el país on s'amaguen el 26% dels bitllets de 500 euros de la Unió Europea. Són els bitllets que mouen l'economia negra del delictes globalitzats. Enfilant intocables comptes suïssos, com el cas Millet, com tots els casos aïllats, repetits un rere l'altre.

Finalment, per aclarir-nos del tot, donem-los la paraula a ells i que s'clareixin. Perquè qui ha reconegut explícitament que no assistim a la con-

catenació de fets aïllats esporàdics sinó a la punteta de l'iceberg ha estat el mateix director de la Fundació Trias Fargas, Agustí Colomines. L'exmilitant de Bandera Roja durant l'etapa antifranquista va amenaçar sense embuts "d'estirar de la manta, posar el país en crisi i convertir això en Itàlia" si se'ls seguia pressionant. En què quedem, doncs? Cas aïllat o tangentopolí consumat a l'oasi català? En qualsevol cas, el silenci de corruptes i corruptors també atorga veracitat real a tot el que callen. Per major triomf impune de la impunitat.

, impressions

Xavi Drudis Ferran i Carme Rovira Badal • Informàtics
opinio@setmanaridirecta.info

Reflexions sobre el carril VAO

ANTHONY GARNER

Trens de rodalies, això sí que són vehicles d'alta ocupació: energèticament més sostenibles que els carrils VAO (Vehicles d'Alta Ocupació) per als cotxes. Malauradament, els governs apliquen les idees de reservar aquests carrils en detriment de qui no protesta (el medi ambient i les generacions futures).

Malmetre Collserola amb un túnel d'Horta o un túnel central és una mala idea; i afegir un carril bus-VAO a la C-58, que també es menja trossos de Collserola, també és una idea horrible.

Primer ens va semblar genial quan van dir que posarien un carril

bus-VAO a la C-58. Però mai no ens hauriem imaginat que seria a més dels que ja hi ha. Per què volen augmentar el nombre de vehicles que entren a Barcelona? Al final, posis els carrils que posis, s'acaben omplint: les ciutats dormitori creixen i es van escampant més lluny del centre i l'únic que aconseguixes és més trànsit. I més trànsit vol dir més dificultats per circular per tothom (inclosos VAO, busos i bicis), més accidents i més contaminació. I mossegar el turó de Montcada i Collserola és imperdonable.

Només veiem dues solucions. Una és reduir la quantitat de gent

que es desplaça i la longitud dels desplaçaments (repartint la feina i els estudis pel territori perquè tothom no hagi d'anar i venir de Barcelona cada dia). I l'altra és canviar els mitjans de transport per mitjans amb més cabuda. O sia, posar més transport públic i treure transport privat, reservar carrils existents d'autopistes i autopistes per a busos i VAO, o fer passar línies de tren (o tramvia) per autopistes i autopistes, per on ara passen cotxes, perquè és l'única manera de moure més gent, de gastar menys energia i de contaminar menys. Si facilitem el moviment als cotxes,

difícilment el de tots els altres mitjans de transport més eficients.

Les administracions venen aquest nou carril a la C-58 com un gran progrés, i un nou túnel entre Horta i Cerdanyola com a molt interessant perquè és per a trens. No. No són interessants. Són agressions al territori i no eviten el problema principal, que és que tenim massa cotxes.

Si et compres un cotxe, els governs et regalen 2.000 euros. Heu sentit un informe que calcula que si reduíssim un dels contaminants al nivell aconsellat per l'OMS ens estalviaríem 1.600 euros per habitant, a més d'estalviar-nos el cotxe? ETA va matar quatre persones l'any passat (a tot el món). La grip A n'ha

política i policial. No condemnar els crims del trànsit és el pa de cada dia. Es conculquen drets humans per lluitar contra el terrorisme, però també es critica limitar la velocitat per reduir contaminació. És fàcil d'entendre: hi ha molts més conductors que *etarrs* i es deuen guanyar més diners amb una empresa automobilística que amb un impost revolucionari.

Els cotxes maten. S'han de reduir, substituint infraestructura per cotxes per infraestructura pel transport públic. Cal redistribuir recursos públics (diners i espais) que ara es dediquen al vehicle privat per posar-los al servei del transport públic. Simplement cal dedicar carrils actuals de cotxes a autobusos, tramvies o trens. Si ho fem, reduïrem contaminació i accidents i preservarem una mica de territori. Si destruïm Collserola amb asfalt per tenir més vies de tren i més carrils de cotxes i poder anar més de pressa de Cerdanyola a Barcelona, ja no caldrà que hi anem, perquè Cerdanyola i Barcelona seran paisatges idèntics de ciment i asfalt.

Es guanyen
més diners amb
una empresa
automobilística
que amb un
impost revolucionari

1. Segons Televisió de Catalunya: <www.3cat24.cat/complementaria/199380/12797/altres/2008>
2. e-Notícies, 27 d'agost de 2009: <societat.e-noticies.cat/segon-mort-a-catalunya-per-la-grip-a-32129.html>
3. L'Avui informa del document del Centre Europeu per a la Prevenció i Control de Malalties: <www.avui.cat/cat/noticies/2009/08/la_grip_a_p_0t_deixar_2_700_morts_a_catalunya.69650.php>
4. El Punt informa del document del Centre d'Investigació en Epidemiologia Ambiental (Creal): <www.elpunt.cat/noticia/article/-/66208.html>
5. Europa Press: <www.europapress.es/catala/noticia-21-dels-31-morts-per-accident-transit-barcelona-2008-eren-motoristes-20090201142203.html>

Jordi Martí Font • Membre de la CGT
opinio@setmanaridirecta.info

Pagesos i Mossos, la feina i la porra

El dissabte, a Reus, els Mossos d'Esquadra han tornat a fer una demostració pràctica perquè serveixen, de quina és la seva feina i de quina és la tasca que se'ls ha encomanat en aquesta societat catalunyesa de començament del segle XXI. Una colla de violents vestits per pegar han descarregat la seva violència sobre una colla de pagesos que viuen de la seva feina i que el sistema *capitalista de mercat* ha condemnat a l'extermini, a la desaparició, econòmica en aquest cas.

Que la pagesia sigui substituïda totalment per les agroempreses i per la importació ens hauria d'importar a totes i a tots, no només perquè els

pagesos siguin els *jardiniers del país* i no només perquè "Catalunya sempre ha estat país de pagesos" -que també- sinó, sobretot, perquè amb la seva desaparició la nostra vida passa a ser encara més colonitzada pels mateixos que manen damunt la nostra salut (a través de les medicines i vacunes que controlen) o, per exemple, que converteixen l'aigua en negoci (a través de la seva privatització i contaminació). Les multinacionals alimentàries expulsen els pagesos i les pageses del camp, amb la complicitat dels polítics que, per exemple, es neguen fins i tot a discutir si els transgènics han de formar part de la nostra dieta o si cal que vagin assenyalats com a

Pegar algú altre
amb una porra
no és cap feina,
és una agressió
amb violència

tals i els donen alternatives de feina amb sou mensual assegurat.

Una d'elles -i no gens menyspreable- és esdevenir mercenaris de la porra, aprendre a obeir ordres del tipus "Pegueu-los a les cames!" o "Pegueu-los a tot arreu". És evident

que no domino el modern llenguatge policial segons el qual una porra per agredir qui et manin s'anomena *defensa*, ni ganes, però els policies que em llegeix podeu fer una aportació interessant dient quina frase absurda diu el cap que us mana pegar algú.

Que algú pegui algú altre, ho trobo fastigós, tant si es fa de forma *amateur* com si qui ho fa és un professional. I que l'agressió es faci per fer callar qui veu que els ingressos obtinguts a partir de la seva feina productiva (treballar, se'n deia abans d'això) només coneixen el camí del descens, encara em repugna més. El dissabte 24 d'octubre, a Reus, una protesta pacífica i simbòlica de

pagesos ha rebut els cops de porra dels hereus de Veciana. Un cop més, els uniformats arreglerats amb els rics, alguns segurament repartint cops als seus exveïns un cop han aconseguit fugir del camp.

Realment, aquesta és una notícia molt trista, tan trista que cal saber llegir-la adequadament per no perdre el nord. Esperem que algú demani disculpes (som així de bones persones) i assumeixi les culpes (que n'hi ha i no són poques). I entre feina i porra, tingueu clar que l'únic imprescindible és la feina, ara i sempre. I pegar algú altre amb una porra no és cap feina, és una agressió amb violència. I si qui rep té raó, aleshores, això ja no té nom.

Albert Sales i Campos • Coordinador de la Campanya Roba Neta de SETEM-Catalunya
opinio@setmanaridirecta.info

Salaris de misèria i 'ètica' empresarial

La major part de la roba i el calçat que es ven a les botigues de les grans firmes internacionals i de les grans superfícies europees ve de fàbriques asiàtiques. Durant aquest procés de deslocalització, diversos sindicats i organitzacions internacionals –entre les quals es compta la Campanya Roba Neta– han denunciat reiteradament les condicions d'explotació laboral a les quals se sotmeten els treballadors i les treballadores de la indústria de la confecció, no només a l'Àsia sinó també a l'Amèrica Central, al nord d'Àfrica, a Turquia i a d'altres zones on ha prosperat la indústria de la moda. Arran de pressions i escàndols, les firmes internacionals van començar a respondre aquestes denúncies a finals dels noranta i van desenvolupar polítiques de responsabilitat social empresarial (RSE). Des de la indústria, s'argumenta que les deficiències en les inspeccions de les condicions de treball als països productors impedeix que les transnacionals controlin el que passa als centres de treball dels seus proveïdors. Davant d'aquesta realitat, les grans firmes han desenvolupat codis de conducta laborals aplicables als tallers i fàbriques que produeixen els seus articles i han dissenyat sistemes de monitorització del compliment d'aquests codis. Tot de caràcter voluntari i motivat per l'ètica empresarial. Aquestes polítiques de RSE han rebut moltes crítiques dels moviments de defensa dels drets laborals i de dels sindicats. A la base de les crítiques, trobem el fet que, en el seu argumentari, s'oblida que els enormes beneficis de les firmes internacionals i la seva capacitat de pressió cap als seus proveïdors es basen, precisament, en l'amenaça constant de deslocalització i en la competència a la qual se sotmet les treballadores i treballadors de tot el món per oferir els costos de producció més baixos als inversors interna-

cionals. Més de 20 anys de RSE han estat insuficients per acabar amb la situació de misèria dels obrers i les obreres de la confecció. Els salaris constitueixen un exemple concret i paradigmàtic de la inoperància de la RSE i de la manca d'interès real pel benestar dels milions de treballadors i treballadores d'aquesta indústria. El salari mitjà d'una treballadora de la confecció a l'Àsia se situa en els 2 dòlars per jornada laboral. Aquesta jornada, que en teoria és de vuit hores, acostuma a estendre's fins a les dotze hores i –en moments de punta de feina– pot superar les catorze. Encara que els preus a Bangladesh, l'Índia o la Xina siguin més baixos que a Europa o els EUA, organitzacions i sindicats calculen que el salari que hauria de cobrar una obrera bengalina per equiparar la

El respecte del dret bàsic de cobrar un salari digne no ha de repercutir en els preus que paguen els consumidors i les consumidores

seva capacitat de compra a la d'una obrera mitjana occidental se situaria al voltant dels vuit dòlars diaris. En ocasió del Dia Internacional per un Treball Decent (7 d'octubre), una extensa coalició d'organitzacions asiàtiques van llançar l'Asia Floor Wage Campaign, que té com a objectiu aconseguir l'establiment d'un salari mínim digne a tota la regió. Les organitzacions de l'Asia Floor Wage Alliance han establert una metodologia que pretén trobar una xifra que, adaptada a les necessitats

de cada país, permeti adquirir una cistella bàsica de productes i serveis als obrers i les obreres. Aquesta proposta té l'objectiu de frenar la competència a la baixa a la qual estan sotmeses les condicions laborals de les treballadores i els treballadors. L'Asia Floor Wage Campaign dirigeix les seves exigències tant als governs com a les empreses transnacionals. Sense oblidar la responsabilitat de les firmes de moda, la Campanya Roba Neta es fa ressò d'aquesta iniciativa focalitzant les seves denúncies en les pràctiques de les grans cadenes de distribució com Walmart, Carrefour, Tesco, Lidl o Aldi. Aquestes empreses s'han convertit en importants venedors de roba i és molt habitual que consumidors i consumidores d'arreu del món vagin als seus establiments i

hipermercats per omplir els seus armaris. Els baixos preus que ofereixen aquestes cadenes de distribució són possibles gràcies al gran volum del seu encàrrec i a la seva capacitat per imposar als fabricants preus cada vegada més baixos i terminis d'entrega cada vegada més curts. Les economies d'escala que permeten que els gegants de la distribució es presentin davant els seus clients amb preus extremadament baixos mentre aconsegueixen beneficis desorbitants, estan subsidiats per milions de persones que treballen en condicions d'explotació per salaris miserables. Aquestes condicions es poden imposar gràcies a la situació de necessitat que viuen els treballadors i les treballadores i les seves famílies. En temps de crisi, en què la majoria de les famílies del món

retallen les seves despeses, seria raonable preocupar-se per l'increment de preus que podria suposar pagar un salari digne a les treballadores i als treballadors asiàtics. No obstant això, el cost laboral representa tan sols un 3% (com a màxim) del preu de les peces de roba que es venen a Europa. Doblant els salaris actuals, els consumidors i les consumidores pagarien aproximadament 60 cèntims d'euro addicionalment per una samarreta de 20 euros.

És oportú recordar que el respecte del dret bàsic de les treballadores a cobrar un salari digne per les seves llargues hores de treball no ha de repercutir en els preus que paguen els consumidors i les consumidores. Malgrat la crisi, empreses com Inditex o Carrefour continuen incrementant els seus beneficis anuals.

EULÀLIA CORBELLÀ

Jesús González i Víctor Torres • Membres del Col·lectiu Llibertari de Sant Boi
opinio@setmanaridirecta.info

Francesc Ferrer i Guàrdia: jutjat, condemnat i afusellat

Poc cal dir de Ferrer i Guàrdia que no se sàpiga ja: nascut el 1859, de família molt catòlica, Ferrer va reaccionar com a anticlerical i va ingressar en la lògia maçònica Veritat de Barcelona. L'any 1886 va recolzar el pronunciament militar prorepública, però després del seu fracàs es va haver d'exiliar a París. Va subsistir ensenyant castellà fins el 1901, quan una herència considerable (un milió de francs) d'una antiga alumna, Ernestina Meunier, va fer possible que dugués a terme el seu projecte de crear l'Escola Moderna, caracteritzada per l'aplicació de mètodes moderns i científics de pedagogia, pel seu laïcisme i per la introducció d'una filosofia racionalista, humanitària i antimilitarista.

L'any 1906, Mateo Morral, traductor i bibliotecari del seu centre educatiu, va perpetrar l'atemptat frustrat contra Alfonso XIII. L'Estat va tancar l'Escola Moderna, i Ferrer i Guàrdia va ser empresonat diversos mesos acusat de complicitat. Posteriorment resultà absolt. L'any 1909, a conseqüència dels aldarulls que desencadenen la Setmana Tràgica de Barcelona, és detingut i empresonat novament. Se l'acusa de delictes contra l'exèrcit i se'l jutja en un consell de guerra militar, que el condemna a mort. Es fan manifestacions a diferents ciutats d'Europa però, malgrat tot, és afusellat el 13 d'octubre de 1909. La història ens hauria de servir a totes per aprendre lliçons que ens ajudin a avançar en el

La història ens hauria de servir per aprendre lliçons que ens ajudin a avançar en el camí de la transformació social

camí de la transformació social, és per això que volem recordar com es va donar a conèixer l'Escola Moderna al públic barceloní aquell llunyà

1901: "La missió de l'Escola Moderna consisteix a fer que els nens i nenes que se li confiïn arribin a ser persones instruídes, verídiques, justes i lliures de tot perjudici, per això substituirà l'estudi dogmàtic pel raonat de les ciències naturals. Excitarà, desenvoluparà i dirigirà les aptituds pròpies de cada alumne, a fi que amb la totalitat de les pròpies capacitats individuals no només sigui un membre útil a la societat, sinó que, com a conseqüència, elevi proporcionalment el valor de la col·lectivitat. Ensenyarà els veritables deures socials, de conformitat amb la justa màxima: No hi ha deures sense drets; no hi ha drets sense deures... Per completar la seva obra, l'Escola Moderna s'obrirà els

matins dels diumenges, consagrant la classe a l'estudi dels patiments humans durant el curs general de la història i al record dels homes eminents en les ciències, en les arts o en les lluites pel progrés, a aquestes classes s'hi podran presentar les famílies dels alumnes". En dies com els que corren, on l'educació s'orienta cada cop més cap a la mercantilització (del procés en si mateix i de les persones que en són objecte), considerem indispensable citar els principis bàsics de la pedagogia llibertària: la llibertat individual responsable amb el col·lectiu, l'antiautoritarisme, l'autonomia de l'individu, el joc com a accés a la saviesa i la coeducació de sexes i social.

. EDITORIAL

Sobirania alimentària i democràtica

El refús de la Iniciativa Legislativa Popular (ILP) que pretenia declarar Catalunya Lliure de Transgènics es va produir sense que ni tan sols es debatés al Parlament de Catalunya. Llavors, de què coi serveix la llei sobre les ILP? Mentre, sovint, s'aproven lleis que la ciutadania desconeix -fins i tot aprofitant els períodes de vacances per amagar les més polemiques-, els senyors i les senyores diputades tenen la barra de vetar una iniciativa de llei recolzada amb més de 100 mil signatures. La setmana passada la plataforma impulsora de la iniciativa, Som lo que sembrem (SLQS), va denunciar l'absoluta falta de rigor dels informes encarregats pel president del Parlament Ernest Benach amb l'objectiu d'assessorar els diputats de cara a aquesta ILP. Les seves pàgines estan plenes d'afirmacions que no es recolzen en cap argument científic, en cap dada, en cap article

especialitzat. L'informe que ha servit d'excusa als diputats per vetar la ILP és tendencios fins al punt que obvia qualsevol opinió crítica vers els cultius transgènics, tot i que la plataforma Som Lo Que Sembrem va facilitar als seus autors diferents estudis dels experts més destacats sobre els possibles perjudicis d'aquests cultius sobre la salut humana. L'informe, a més, desqualifica els opositors a la investigació sobre cultius transgènics i insulta tota la pagesia que lluita en defensa de la terra. D'aquesta manera, desqualifiquen els investigadors que, durant anys, han alertat sobre els riscos dels transgènics i insulten la nostra intel·ligència. No podem permetre que una Iniciativa Legislativa Popular sigui llançada a les escombraries amb tanta alegria. Està en joc la salut de les persones i de la nostra terra i està en joc la precària salut de les nostres garanties democràtiques.

. PENSEM, DONCS EXISTIM

Afers personals?

Arnau López i Andreu
i Carlos Gómez Cabrera
directa@setmanaridirecta.info

Aquells i aquelles que formem part de qualsevol moviment que qüestiona allò establert, des de l'aspecte més estructural als valors i actituds d'individus i col·lectius, sempre ens ha preocupat que no hi hagués un gran buit entre allò que pensem i allò que fem, és a dir, entre els principis ideològics que ens formen i les nostres actituds. Amb gran preocupació i decepció, aquests últims temps, hem anat veient com, als espais polítics de participació, apareixien actituds que són una reproducció d'allò que volem canviar del nostre entorn. Estem parlant d'actituds sexistes als col·lectius, que poden anar des del qüestionament de l'existència d'un grup exclusivament de dones fins a les agressions en espais on,

teòricament, aquestes actituds no són permeses. Parlem, en concret, de la nostra vivència dins els col·lectius terrassencs i amb la valoració que fem d'esdeveniments succeïts.

Ens envolten molts dubtes, que ens han fet retórcer els cervells en nits interminables... però també moltes conviccions i certes i l'intent (amb millors o pitjors resultats) que aquestes actituds que apareixen dins dels nostres col·lectius s'eradiquin de forma contundent. Ens preguntem com pot ser que certes agressions siguin censurables sense vacil·lació (per exemple, una agressió racista dins un col·lectiu), mentre d'altres (agressions de gènere) són emmascarades sota la cortina dels *afers personals*. Tanmateix, aquesta despolitització del conflicte, allibera els fets de ser tractats a nivell de col·lectiu i acaba abandonant la persona

agredida a la seva sort, sense el suport d'aquells i aquelles que fins fa uns dies eren els seus companys i amics.

Entenem que és indispensable, en aquest context, anar a buscar referents de col·lectius que hagin viscut situacions similars i tractar el tema obertament des de l'òptica que estem fent malament alguna cosa quan, als col·lectius que lluiten per canviar la realitat, es repeteixen patrons d'opressió que no són qüestionats. Actituds com aquestes no poden ser cobertes per *amiguismes* o per respecte cap a persones referents del col·lectiu. Les agressions de gènere dins els nostres col·lectius són reals -succeeixen- i cal compartir els passos que fan els diferents col·lectius per eradicar-les per poder afrontar una solució real d'aquestes situacions i poder treballar i mostrar públicament una alternativa real.

. COM S'HA FET

Aquesta setmana no hi ha gaire coses per explicar, per tant, farem un passeig per les assemblees de la DIRECTA. Volem mostrar una mica tota la feina que comporta fer el setmanari. Cada dimecres es fan dues assemblees juntes: la del col·lectiu -pel funcionament normal del projecte- i la de llançament, per preparar els temes del número següent. Els dimarts es fa l'assemblea de portada, per acabar de tancar els temes de portada, l'editorial i el que calgui. Cada quinze dies, més o menys, es fa l'assemblea de gestió -on es troben les persones que coordinen aquests àmbits- i, un cop al mes, s'ajunten les assemblees de col·lectiu i la de gestió. Seguim. Cada secció del setmanari fa les seves assemblees amb la periodicitat que creu convenient. Les corresponalsies, quan poden, també fan les seves assemblees -que, en general, són setmanals- i, puntualment, fan una assemblea totes les corresponalsies juntes. Finalment, hi ha l'assemblea general, que es fa quatre vegades l'any i on intentem trobar-nos totes les persones que participem a la DIRECTA. I, ara que estem en ple procés de fusió amb *Illacrua*, hi ha quatre assemblees de comissions -difusió, continguts, tresoreria i subscripcions- a més del plenari d'I+D. Què us sembla?

Qui Som

REDACCIÓ

Estirant del fil | David Fernández
Impressions | Laia Alsina i Lèlia Becana
Així està el pati | Jesús Rodríguez
Roda el món | Laia Gordi
Observatori dels mitjans | Xavier Blasco Piñol Expressions | Gemma García, Roger Palà i Estel Barbé Serra
La graella | Redacció Barcelona
La indirecta | Oriol Andrés
FOTOGRAFIA
Albert García
IL·LUSTRACIÓ
Xavier Blasco i Jordi Borràs

COMPAGINACIÓ

Roger Costa
CORRECCIÓ I EDICIÓ
Col·lectiu l'asterisc i el gitano
PUBLICITAT
Tània Miró
DISTRIBUCIÓ
Xavi Camós
SUBSCRIPCIONS
Laia Bragulat
ADMINISTRACIÓ
Jordi Raymond
DIFUSIÓ
Blai Lindström

Corresponalsies

ALT PENEDÈS: altpenedes@setmanaridirecta.info
BAIX LLOBREGAT: baixllobregat@setmanaridirecta.info
BERGUEDA: bergueda@setmanaridirecta.info
BARCELONÈS NORD: barcelonesnord@setmanaridirecta.info
EL CAMP: elcamp@setmanaridirecta.info
GIRONA: girona@setmanaridirecta.info
L'HORTA: horta@setmanaridirecta.info
MANRESA: manresa@setmanaridirecta.info
MARESME: maresme@setmanaridirecta.info
MENORCA: menorca@setmanaridirecta.info
OSONA: osona@setmanaridirecta.info
SABADELL: sabadell@setmanaridirecta.info
SOLSONÈS: solsones@setmanaridirecta.info
TERRASSA: terrassa@setmanaridirecta.info
TERRES DE L'EBRE: terresebre@setmanaridirecta.info
TERRES DE PONENT: terresponent@setmanaridirecta.info

. EL RACÓ IL·LUSTRAT

GISELA BOMBILA

Edita: Associació per la Difusió Sense Límits (ADSL)
Dipòsit Legal: GI-1528-2005
C. Juan Ramón Jiménez núm. 22, 08902
L'Hospitalet de Llobregat
www.setmanaridirecta.info
directa@setmanaridirecta.info
Tel: 935 270 982 // Mòbil: 661 493 117

Àrees de treball de la Directa:
redaccio@setmanaridirecta.info
fotografiadirecta@gmail.com
il·lustraciadirecta@gmail.com
subscripcions@setmanaridirecta.info
distribucio@setmanaridirecta.info
publicitat@setmanaridirecta.info

LLICÈNCIA CREATIVE COMMONS
Reconeixement-No Comercial-Sense Obra Derivada 2.5

Sou lliure de copiar, distribuir i comunicar públicament l'obra amb les condicions següents:

- RECONeixEMENT. Heu de reconèixer el crèdit de l'obra de la manera especificada per l'autor o el licenciadador.
- NO COMERCIAL. No podeu utilitzar aquesta obra amb finalitats comercials.
- SENSE OBRES DERIVADES. No podeu alterar, transformar o generar una obra derivada d'aquesta obra.

- Quan reutilitzeu o distribuïu l'obra, heu de deixar ben clars els termes de la seva llicència.

- Algunes d'aquestes condicions poden no aplicar-se si obteniu el permís del titular del dret d'autor. El dret derivat d'us legítim o qualsevol altra limitació reconeguda per la llei no queda afectada per l'anterior.

Aquesta publicació té una llicència Creative Commons Attribution-NoDerivs: NonCommercial. Per veure una còpia d'aquesta llicència visiteu <http://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/2.5/es/> o envieu una carta a Creative Commons, 559 Nathan Abbot Way, Stanford, California 94305, USA

, impressions

. A LA CANTONADA

ENERGIES

Mobilitat i transport

Xevi Planas

La mobilitat i el transport de mercaderies és un dels vectors energètics més elevats que tenen les societats industrialitzades i és el més dependent del petroli. L'esgotament dels combustibles fòssils i l'arribada del canvi climàtic causats pel seu ús massiu, juntament amb el del carbó, comportarà -inevitablement- un augment del seu preu i ens obligarà, en aquest sentit, a replantejar la nostra mobilitat i redissenyar el transport de mercaderies. Alguns exemples estadístics ho visualitzen clarament: el transport representa un 40% del consum d'energia final a Catalunya; la mitjana d'ocupació dels automòbils ronda la xifra d'1,5 persones per vehicle...

Ara fa pocs dies, la Generalitat de Catalunya, amb el suport de diversos agents econòmics i socials, va aprovar un pacte nacional per les infraestructures que no afronta gens ni mica la problemàtica energètica que ens ve a sobre. Una de les moltes mesures aprovades és la construcció del Quart Cinturó, una nova via ràpida de comunicació per carretera que respon a l'actual model de transport de mercaderies i a l'ús incontrolat del vehicle privat. Una nova imposició de la indústria del transport sobre la configuració de l'espai públic, que farà retrocedir camps, hortes i espais per passejar i fragmentarà barris i pobles. Aquestes grans infraestructures de mobilitat i transport són els nervis del sistema econòmic globalitzat: afavoreixen les multinacionals de la gran distribució i fan desaparèixer els mercats i les produccions locals. Amb aquest pacte nacional per les infraestructures, per tant, es perd, un cop més, la possibilitat de construir un sistema de mobilitat eficient i ecològic basat en caminar, pedalar i viatjar en tren.

Avui dia, una part important de la nostra mobilitat és fruit de la pressió publicitària, que ens empeny a fer oci a base de quilòmetres i a practicar un turisme de gran consum energètic. Qui necessita anar a passar el cap de setmana a Londres? Des de quan ho necessita? Per què? I quins costos té, realment? Sense petroli barat, ho podríem fer?

Observem les següents equivalències: viatjar en avió és quatre cops menys eficient que fer-ho en cotxe al 100% d'ocupació; viatjar en autobús urbà és quatre cops i mig més eficient que fer-ho en cotxe al 25% d'ocupació i moure's en tren de rodalies ho és dos cops més que en cotxe al 100% d'ocupació. Si comparem el pes d'un cotxe -1.000 kg- amb el d'una bicicleta -12 kg-, ja veiem que l'energia necessària per desplaçar-nos és molt diferent i que, amb la bicicleta, superem qualsevol rendiment possible de qualsevol màquina evolucionada. I es poden fer més números, també molt clarificadors: per fer un quilòmetre en bicicleta sobre terreny pla, una persona d'uns 70 kg només consumeix 10,5 quilocalories. És, aproximadament, la mateixa energia que gasta una bombeta de baix consum de 12W durant una hora. Anant a peu, seria prop de cinc cops superior.

Podem mirar la part positiva de la història i pensar que aquesta mobilitat alternativa és més sana, molt més ràpida per l'interior de les ciutats, més humana i fa més fàcils les relacions amb les persones. Ivan Illich ja deia -al seu llibre *Energia i equitat*- que la indústria del transport modela una nova espècie d'homes -els usuaris- i que aquests han perdut el poder de percebre's com qualsevol altra cosa que no sigui un usuari. Ara, fins i tot tenim usuaris de la bicicleta: les empreses i els ajuntaments ens uniformitzen el temps, l'espai, el preu i el color de la mobilitat en bicicleta.

En qualsevol cas, no hem de perdre de vista que el 90% dels habitants del planeta no tenen cotxe i que som molt pocs els privilegiats que no en podem prescindir. Hem de ser conscients que la distribució de la mobilitat és desigual en funció de la classe social, tant a nivell mundial com local. Perquè, en el fons, viatjar tant sovint pesa a la butxaca i moure's sempre en cotxe per tot arreu, també.

. EL CIGALÓ

“Quan et diuen que ‘no pots’, és que no volen que ho facis”

Diana González va sentir dir, de petita, que hi havia feines de dones i feines d'home, però no en va fer gaire cas. De gran, va intentar estudiar Medicina, però va acabar canviant el bistrú per una soldadora.

Lèlia Becana

A què jugaves al cole, a futbol o amb nines?

Crec que ens barrejàvem sempre, no es feien gaire distincions entre nens i nenes. Però potser és perquè era d'un poble petit i no hi havia tantes manies.

I a l'hora de triar estudis?

Ui, aquí sí que feien distincions. A Medicina, a Barcelona, la immensa majoria eren homes i les classes estaven enfocades als futurs metges: ens invisibilitzaven amb un llenguatge sexista i ens repetien, incansables, l'excepcionalitat de la nostra situació. Confiant, suposo, que algun dia retornaríem a la llar.

Però ser soldadora tampoc és “feina

de dones”...

Ja, però em vaig cansar dels metges, de les infermeres i dels codis ètics que no eren ètics. Vaig començar a treballar el ferro en unes reformes a la masia i vaig sentir-me a gust. Així que, vaig tirar per aquí i ara tinc un estudi.

Vas rebre pressions per triar un ofici tan “masculí”?

Quan et diuen: “No pots”, és que no volen que ho facis. Però cal tirar pel dret i fer el que et vingui de gust sempre. Ara ja gairebé és normal i totalment acceptat per la societat.

Artista o artesana?

Odio el concepte *artista*! Em reivindicava com a artesana, això vol dir que treballa creant decorats, portes, modelant ferro; no faig exposicions ni coses per l'estil.

Envieu les vostres cartes per correu electrònic a:

CARTES@SETMANARIDIRECTA.INFO

o per correu postal a:

JUAN RAMÓN JIMÉNEZ, 22, 08902

L'HOSPITALET DE LLOBREGAT

Les cartes han de tenir una extensió màxima de 1.500 caràcters (amb espais) i han de portar signatura, localitat i contacte

‘Pillets’ a cada porta

Màrius Viella, La Bisbal d'Empordà

Vivim uns moments en què el pillatge està estès arreu del món i, a casa nostra, ha aixecat molta polseguera, fins i tot a les institucions, que s'han vist arrossegades pels partits polítics i per l'especulació del capitalisme. Des de l'administració, ningú no mou un dit per defensar els drets dels contribuents que han adaptat el seu dia a dia a les exigències del futur. Aquest *pillet* no és altre que Telefónica, amb el 902, que no està inclòs en la gratuïtat contractada amb l'ADSL i que, en molts casos, obliga a fer trucades a aquest número per poder-les carregar a la factura de cada mes. De ben segur que aquest lladronici és compartit amb els titulars del 902, que amaguen el 972 al qual es té dret amb gratuïtat.

Ja podem anar clamant al cel, que de casos Gurtels i Millets n'hi ha a cada carrer.

Si als propers comicis el resultat electoral anés a favor de l'abstenció, amb majoria absoluta, voldria preguntar: quina seria l'alternativa de govern? Crec que és per començar a reflexionar; procurar que els polítics visquin de la política, però no dels ciutadans i dels empresaris. Ja n'hi ha prou de tant d'obrer aturat i tant de *pillet* actiu.

Vint terrassencs dignes

Jaume Soler, Terrassa

Aquests dies, vint persones procedents de Terrassa estan participant, juntament amb un centenar de persones més, en una marxa que els ha de portar a peu fins a Madrid (Castella).

La Marxa per la Igualtat va sortir de Terrassa el 23 de setembre i està previst que arribi a Madrid el 25 d'octubre, després d'anar recollint d'altres persones al llarg del recorregut. La Marxa intenta reclamar la igualtat de drets per les persones immigrades i la retirada de la llei d'extranjería, que considera que l'únic que fa és tractar la persona que emigra com a mà d'obra i no com una persona humana.

La gesta és memorable des d'un punt de vista fi sic, però, segurament, que el que s'ha de destacar d'aquesta gent és la seva valua humana. Persones sense pràcticament cap mena de recurs econòmic s'han llençat a servir de punta de llança en una lluita per la millora de les condicions de vida de centenars de milers d'altres persones de manera generosa i agosarada.

Però això no ha estat motiu perquè els mitjans ho prenguin en gaire consideració, ja que -fins ara- han estat pocs els diaris i les televisions que n'han parlat. Per això fem una darrera crida per donar-los suport i fer-se ressò de la iniciativa.

El mateix 25, hi haurà una manifestació pels carrers de Madrid. Desenes de terrassencs i terrassenques hem acompanyat aquests nous catalans en la reivindicació dels seus drets, tal com ens hauria agradat que fessin els diferents pobles que han aconegut catalans abans, quan hem hagut d'emigrar.

I per què no una consulta a Sant Vicenç?

Albert Jornet i Massana, St. Vicenç dels Horts

Crec que, a la ciutadania, li costa molt d'entendre que, quan un poble ha d'augmentar quasi un 20% la seva població i ha de perdre part del seu patrimoni agrícola i cultural, no sigui ni informada àmpliament ni, per suposat, consultada. Això és el que ens passa a Sant Vicenç dels Horts,

on l'equip de govern de l'Ajuntament, format pel partit socialista i un regidor del PP, ha tirat endavant un megaprocés de transformació urbanística del poble sense comptar amb la participació de la ciutadania vicentina ni de les seves entitats ni de les seves associacions, tal com ha evidenciat una resolució del Síndic de Greuges Rafel Ribó. Segur que hi ha arguments a favor i en contra de construir 2.000 habitatges en un poble que en té uns 10.000 -el 12% dels quals, són buits-, però es tracta d'això, de posar-ho a l'òrbita pública perquè tothom pugui defensar les seves posicions democràticament. I segur que el que en sortirà serà millor. No se què els fa por de consultar la ciutadania, als dirigents polítics actuals. Més encara quan els demanen més de 1.100 signatures.

Carta d'un amic palestí

Sami, Jerusalem

El silenci regna a Jerusalem, això és el que mostra la televisió. Però, la realitat és tan tranquil·la com sembla? Jerusalem és castigada per l'ocupació dia i nit, massacrada cada hora. La guillotina dels colons sionistes es manté sobre el coll de la gent de la nostra ciutat. Les famílies viuen a les voreres, les seves cases estan ocupades de nou pels israelians. Qui serà el proper? Qui acabarà vivint a la vorera? Tot sota el dolor de la mort sense data; la guillotina no perdona, si-gues cristià o musulmà. Això és Jerusalem. El primer ministre de l'ocupació israeliana va declarar en una conferència a la Universitat de Chicago: "Jerusalem només és pels jueus". Ell diu el que vol i nosaltres esperem la mort, sempre morim allà, a cada hora, a cada minut. Morir i viure altre cop. Podem abandonar la nostra ciutat? Com tornar-hi? No, no marxarem mai. Jerusalem no és la ciutat més bonica del món, però és la nostra ciutat, allà on morim. Mai marxarem perquè, si ho fèssim, mai ni ho tornariem.

, així està el pati

Un centenar de consultes
sobiranistes el 13D | PÀG. 9

Irregularitats al consistori de
Sant Feliu de Ll. | PÀG. 11

Anuncien una marxa d'aturats
pel 7 de novembre | PÀG. 16

Mobilització contra la clausura
de la planta de Lear | PÀG. 16

LLUÍS RAFOLS

CATALUNYA · EL KOP, SITUAT AL PRAT DE LLOBREGAT, POT SER DESALLOTJAT EN QUALESVOL MOMENT DES DEL PASSAT 27 D'OCTUBRE

Quatre centres socials okupats del Prat, Barcelona i Cornellà amenaçats pels jutges

Jesús Rodríguez
redaccio@setmanaridirecta.info

Una desena de furgons dels Mossos d'Esquadra van participar, la matinada del 27 d'octubre, en el desallotjament de l'edifici conegut com a Vila Kula, situat al carrer Rogent del barri del Clot de Barcelona. Feia un mes que esperaven l'arribada de la policia, que havia estat ordenada per un jutjat. Els agents van rebentar la porta de la planta baixa, entrant a l'edifici a través d'un habitatge que no tenia ordre de ser desallotjat. Ara, la veïna que hi resideix actualment es planteja denunciar l'actuació policial. L'operació va comptar amb la participació d'agents de paisà encaputxats, que van requisar il·legalment material informàtic. Una trentena de persones es van manifestar contra el desallotjament. Aquesta ha estat la última intervenció policial derivada d'una llarga cadena de processos judicials contra centres socials i habitatges okupats. El cas més conegut és el Kasal Okupat del Prat de Llobregat, que des del 27 d'octubre té una ordre de desallotja-

MIRTA

ARXIU ELOI DE MATEO

ARXIU

El Vila Kula del barri del Clot de Barcelona va ser desallotjat i registrat per agents de paisà encaputxats

ment oberta, que es pot materialitzar en la forquilla compresa fins el 5 de novembre. L'edifici és propietat d'ENDESA i, durant els passats sis anys, ha esdevingut un nucli d'activitat cultural i reivindicativa. Havia estat abandonat prèviament, i ara, el consistori del Prat ha signat una autorització per tal d'enderrocar-lo abans de final d'any. En base a aquesta autorització d'enderroc i arrel de la vigilància poli-

A dalt, una vista panoràmica del Kasal Okupat del Prat de Llobregat. A la dreta, moment en què es va okupar el Centre Social Maig del 37. A sota a l'esquerra, imatge de la façana del Casal Popular de Gràcia i, a la dreta, fotografia de la façana de la casa okupada Vila Kula del barri del Clot

cial sobre l'edifici a través d'un helicòpter, els i les seves okupants es mostren convençuts que el desallotjament pot ser imminent. Un altre espai okupat que es troba sota amenaça és el Centre Social del Maig del 37, situat a la plaça de Lesseps del barri de Gràcia de Barcelona. El 26 d'octubre vençia el plaç per tal que abandonessin voluntàriament l'edifici, però finalment l'execució policial no es va produir. Una cinquantena de persones s'hi havien concentrat durant la matinada per expressar la seva protesta davant l'ordre judicial.

> El Casal Popular de Gràcia i La Forsa de Cornellà són obligats a pagar per poder tenir dret a anar a judici

Un jutjat de primera instància de Barcelona ha notificat la obertura d'una vista judicial civil entre els okupants del Casal Popular de Gràcia i la propietària de l'edifici, que havia estat abandonat des de feia dècades. Segons denuncien des de l'Assemblea de Joves de Gràcia, que han rehabilitat i donat vida a l'espai durant els últims set anys, els imposen l'obligació d'entregar "una caució de 30.000 per tal de poder presentar-nos al judici". Aquesta mateixa situació és dona al Centre Social La Forsa de Cornellà de Llobregat. Els tribunals havien fixat el 27 d'octubre com a data pel judici i havien decretat una caució de 25.000 euros. La vista finalment va ser suspesa *sine die*. Paral·lelament, i abans de fer el judici, el jutjat de Cornellà de Llobregat, a instàncies de l'empresa propietària de l'edifici, Drais Immobiliària, ha ordenat el tall del subministrament d'aigua i llum. Des de l'assemblea de La Forsa ja han mostrat la seva oposició a les mesures i la seva determinació a continuar endavant amb el projecte autogestionat.

, així està el pati

CATALUNYA • LES POBLACIONS ES PREPAREN PER FER CONSULTES EL 13 DE DESEMBRE I TREBALLEN EN UN REFERÈNDUM PEL 2010

L'efecte Arenys de Munt s'estén a un centenar de localitats catalanes

DANIEL JOVE

Arenys de Munt acull les membres de les principals plataformes sobiranistes del país

Directa Maresme
maresme@setmanaridirecta.info

Arenys de Munt (Maresme) continua exercint el paper impulsor que va prendre arran de la celebració de la primera consulta per la independència feta a Catalunya el 13 de setembre. En aquesta línia, el municipi maresmenc va acollir la primera trobada de grans dimensions entre entitats ciutadanes i sobiranistes d'arreu de Catalunya, on es va aprovar un calendari per la celebració de noves consultes i es van dibuixar les línies a seguir, tant a nivell organitzatiu com de logística, comunicació i difusió.

Segons les organitzadores, l'assistència massiva representa "un èxit sense precedents i la consolidació definitiva de la coordinadora". I és que la sala municipal de l'ajuntament d'Arenys de Munt va acollir prop de 500 persones procedents de 100 comissions organitzadores locals i 40 entitats comarcals i nacionals, entre elles, les principals plataformes sobiranistes del país. D'aquest primer consell plenari de la Coordinadora de la Consulta per la Independència, en va sortir un llistat en ferm de 100 municipis que s'han compromès a tirar endavant la

celebració d'una consulta pel proper 13 de desembre. El mateix plenari va fixar el mes de maig de 2010 com a data aproximada per la celebració d'un referèndum a escala nacional sobre la independència de Catalunya. Aquest llistat, però, és provisional i s'haurà de revisar quan algunes de les entitats inscrites hagin consensuat la data amb els grups de treball dels municipis respectius. Del centenar de pobles i ciutats que figuren al llistat, destaquen, en nombre, les de les comarques del Pla de l'Estany, el Vallès Oriental i el Maresme.

Els municipis de les comarques d'Osona se situen a un altre nivell, amb 21 localitats adscrites a la iniciativa, que compten amb una comissió pròpia però que s'uniran a la celebració de la consulta prevista pel 13 de desembre. A banda d'aquest gran bloc de municipis que han apostat pel 13-D, n'hi ha alguns que, tot i tenir clar que tiraran endavant la iniciativa, es reserven altres dates de cara al primer trimestre de 2010, com ara Manresa. Un exemple que la llista podria augmentar durant les properes setmanes és el cas de Molins de Rei, que va aprovar una moció durant el darrer ple municipal amb el suport de tots els grups

municipals excepte el PP i el PSC- i que s'unirà a la data proposada majoritàriament.

Objectiu: abril 2010

Durant aquesta trobada multitudinària també es van acordar una sèrie d'objectius que, segons la coordinadora, han de servir com a full de ruta per avançar en el procés cap a la independència. En aquest sentit, una de les prioritats és "demostrar al poble català i a tots els pobles del món que la nació

catalana està preparada per afrontar l'exercici del dret a l'autodeterminació i la independència política, malgrat els obstacles i impediments que hi posen l'Estat espanyol i l'Estat francès". D'altra banda, el Consell Plenari de la coordinadora s'ha plantejat com a prioritat convocar un referèndum nacional sobre la independència de caràcter vinculant i, segons han apuntat en un dels documents nascuts de la trobada del 24 d'octubre, aquest referèndum "haurà de ser promogut per la pròpia coordina-

dora, la ciutadania i els diferents agents socials i polítics".

El consell plenari també va ratificar la Comissió Tècnica Nacional com a òrgan encarregat de la infraestructura i va fer públic que aquesta quedarà oberta a la participació de tota la ciutadania.

Finalment, i dins l'agenda de treball, el Consell Plenari va acordar que es reuniria el tercer dissabte de cada mes per continuar avançant en el treball cap als objectius marcats.

GIROÑÈS • LA INICIATIVA PER LA INDEPENDÈNCIA DEL PAÍS COMPTARÀ AMB EL SUPORT DELS GRUPS DE CIU, ERC I ICV DE LA CIUTAT

Girona acollirà la consulta amb més electors

Directa Girona
girona@setmanaridirecta.info

La comissió cívica Girona Decideix va anunciar, el dimecres 21 d'octubre, just abans de les Fires de Sant Narcís, que Girona acolliria una consulta sobre la independència amb suport municipal. La comissió Girona Decideix, constituïda pel Casal Independentista el Forn, l'Ateneu d'Acció Cultural i Òmnium Cultural, neix amb l'objectiu de convocar i organitzar una consulta popular sobre "la independència de la nació catalana", segons expli-

ca Biel de Montserrat, un dels portaveus de la plataforma. La plataforma presentarà una moció al ple del proper dimarts dia 10 de novembre per demanar que l'Ajuntament de Girona doni suport a l'organització d'una consulta ciutadana sobre la independència. Abans de ser votada, però, ja té garanties de la seva aprovació: CiU, ERC i ICV, que sumen tretze diputats d'un total de 25, ja han anunciat que hi votaran a favor. El grup majoritari de l'Ajuntament, el PSC, encara no ha definit quina serà la seva postura i el PP ja ha deixat clar que s'hi posicionarà en contra. Actual-

ment, el ple està format per deu regidors del PSC, sis de CiU, quatre d'ERC, tres d'ICV i dos del PP. La data de celebració del referèndum encara és una incògnita. El que es té clar des de la plataforma és que no serà el 13 de desembre, dia en què estan cridades a pronunciar-se gairebé un milió de catalanes, ja que veuen la data massa justa. "Encara no sabem quina serà la data escollida per fer-la", ha dit Montserrat. El portaveu de la plataforma també ha indicat que "de moment, volem fer una crida a les entitats perquè se sumin a la proposta i tinguin un suport majoritari".

Propostes anteriors

La CUP ja va presentar una moció al ple de Girona del 8 de setembre on demanava que l'Ajuntament es posicionés a favor de la consulta que es va celebrar a Arenys de Munt i que s'impulsés una consulta a la ciutat. El dijous 22 d'octubre, la mateixa formació va organitzar un debat que va comptar amb la participació de Jordi Bilbeny i Joan Manuel Ximenis -membres del MAPA i de la CUP d'Arenys de Munt, respectivament- i de Francesc Ribera Titot -músic i membre de la CUP de Berga. Els ponents van analitzar el paper de la CUP en el procés

i van explicar la seva experiència com a organitzadors de la consulta a la vila maresmenca. El debat es va celebrar amb un gran èxit d'assistència. Precisament, va ser a instàncies d'una moció presentada per la CUP que es va produir per primera vegada la majoria que donarà suport a la consulta (CIU, ERC i ICV). Durant el ple de setembre de 2008 també es va aprovar la moció que demanava penjar l'estelada en un lloc destacat de la ciutat. Va ser la primera vegada en 30 anys que el PSC no va poder tombar una moció, fet que es tornarà a reproduir el proper 10 de novembre.

, així està el pati

BARCELONA • EL PRES HA ABANDONAT LES VAGUES DE FAM I DE SET ENMIG DE LES MENTIDES SOBRE EL CAS EMESES PER LA GENERALITAT

Justícia envia una carta als mitjans per desprestigiar Amadeu Casellas

A l'esquerra, moment de l'ocupació de les instal·lacions de Catalunya Ràdio. A la dreta, manifestació per l'Amadeu Casellas al carrer del Carme de Barcelona, després d'aconseguir burlar el setge policial

Manu Simarro
redaccio@setmanaridirecta.info

Amadeu Casellas -pres anarquista conegut pels comunicats on denuncia les irregularitats dels Serveis Penitenciaris catalans- va abandonar, el dimecres 21 d'octubre, les vagues de fam i de set que duia a terme des del 15 de juliol i el 12 d'octubre, respectivament. Aquests últims dies, les protestes per la seva posada en llibertat han augmentat. El 19 d'octubre, diversos grups de persones van fer talls de carretera que van col·lapsar els accessos a Barcelona durant tot el matí. L'endemà, va aparèixer un manifest adreçat a la Generalitat amb signatures de persones del món de l'art i la cultura on s'exigia la llibertat d'Amadeu Casellas per "raons humanitàries". El divendres 23, un grup de suport a Amadeu Casellas va entrar a Catalunya Ràdio per denunciar el silenci mediàtic i per exigir un espai radiofònic per explicar la situació del pres anarquista. L'emissora no va accedir a donar l'espai i va enganyar les persones presents tot assegurant que, l'endemà, podrien gaudir d'un espai de vuit minuts al programa *Solidaris* de Rita Marzoa. La intervenció va acabar essent només d'un minut. El dissabte 24, prop de mig miler de persones, encerclades pels Mossos d'Esquadra, es van manifestar a la rambla del Raval sota el lema *Amadeu Casellas Llibertat*. Després d'algunes voltes, es va poder burlar el setge policial i, poc després, va aparèixer una manifestació

espontània al carrer del Carme, que es va dirigir cap a la rambla de Canaletes i va acabar amb corrides a la plaça de la Catedral. La resposta de la Conselleria de Justícia i de la Direcció General de Serveis Penitenciaris ha estat en forma de carta dirigida als signants del manifest i a les redaccions d'alguns mitjans de comunicació. En aquesta carta s'explica l'història processal de Casellas. Una carta plena de veritats a mitges que hem contrastat amb Gorka Ramos, membre de l'Assemblea de Suport a Amadeu Casellas i amic seu.

El que no diu la consellera

Amadeu Casellas ha complert onze condemnes des que va ingressar en presó preventiva el 1979, situació que es va allargar durant quatre mesos. El 1982, va tornar a entrar a la presó per complir una pena de quatre anys i va sortir en llibertat condicional el 1984. El 1987 hi torna per complir vuit condemnes per robatoris de bancs a mà armada. Des de llavors, l'Amadeu ha estat privat de llibertat perquè, segons Gorka Ramos, "l'obtenció de permisos o de sortides programades no constitueix ni un tercer grau provisional ni una llibertat condicional". El que no diu la consellera a la seva carta és que els robatoris que es van cometre abans de 1987 van ser per finançar lluites obreres i que els funcionaris van induir Amadeu Casellas a fugir afirmant que no sortiria mai de la presó. La consellera també amaga que l'intent d'evasió de la presó de Figueres protagonitzat per Casellas

(durant el qual el pres anarquista es va trencar els dos peus) es va produir després que el director de la presó de Lleida extorsionés un pres -així ho va reconèixer l'empresonat al judici- perquè relacionés Amadeu Casellas amb el tràfic de drogues dins la presó. El reclus havia de dir que el pres anarquista el va induir i pressionar perquè entrés droga a la presó. Per aquest motiu el jutge va cancel·lar els permisos de què hauria

Prop de mig miler de persones, encerclades pels Mossos d'Esquadra, es van manifestar a la rambla del Raval

hagut de gaudir Casellas. La carta de Justícia també amaga que, durant una de les sortides a l'hospital, els companys de Casellas no el van esperar i, llavors, el pres anarquista va avisar a la presó que marxava a casa. Tampoc no diu que a l'operació policial i mediàtica que es va fer per detenir-lo en un bar es mentia quan s'afirmava que Casellas anava armat i estava provocant incidents -punt que va desmentir el propietari del local. La consellera també obvia que els Mossos d'Esquadra van detenir la mare del pres anarquista acusant-la

de voler entrar droga a la presó en un paquet que no portava la dona i que els mateixos funcionaris li van suggerir portar. La carta de la Generalitat tampoc diu que els amics d'Amadeu Casellas han rebut traves arbitràries per visitar-lo a la presó i que els funcionaris han intentat inhabilitar (en diverses ocasions) els advocats del pres anarquista amb falses acusacions. La consellera amaga també que l'intent d'atracament de l'any 2006 es va produir quan Casellas portava sis mesos en tercer grau (cosa inèdita, ja que a partir dels tres mesos et concedeixen la llibertat condicional) i que l'acció es va fer per pal·liar la greu situació econòmica que travessa la seva família.

Muntatges per incomplir el pacte

Però, sobretot, el que s'oblida de dir la consellera és per què la Generalitat va incomplir els pactes i les promeses que van fer que Casellas deixés la primera i la segona vaga de fam. Va abandonar la primera vaga de fam, iniciada conjuntament amb altres presos per denunciar la falsedat dels informes que emet la Junta de Tractament, per les fictícies promeses que va rebre dels funcionaris de la presó de Quatre Camins. Tanmateix, en veure que no les complien, va iniciar una nova vaga de fam, que va durar 77 dies i que va acabar amb la signatura d'un pacte on s'acordaven coses diverses: que se'l traslladaria a Brians II; que la presó posaria els mitjans necessaris per la seva recuperació de la vaga de fam; que Casellas se sot-

metria a un Programa de Tractament Individual (PIT) i que, si durant la teràpia no rebien cap queixa, la Junta de Tractament faria un informe favorable per concedir-li un permís de tres dies perquè aconseguís un contracte laboral que justificés l'aplicació de l'article 100.2. Segons aquest article, el pres anarquista podria anar a casa seva i a treballar durant el dia i a dormir a la presó. Casellas va complir escrupolosament tot el pacte, però la presó només va complir la part del trasllat. La Junta de Tractament va emetre un informe favorable, però, cinc dies després, se'n va enviar un de desfavorable al·legant que tenia una causa pendent per tràfic d'estupefaents -un procés que ja es coneixia a l'hora de fer l'acord- i per la qual el fiscal va demanar vuit anys de presó. L'entrada de drogues a la presó, afer on Casellas no hi va tenir res a veure, es va produir per part de la mare d'una noia immigrant que va ser amenaçada de ser expulsada del país perquè se li acabava el permís de residència. L'informe de la causa pendent que fa que Amadeu Casellas continuï a la presó està ple de mentides i imprecisions que només s'expliquen per les veritables intencions que mouen els Serveis Penitenciaris i que la pròpia consellera reconeix a la carta quan afirma que aquesta institució ha posat una denúncia contra el pres per "calúmnies, injúries i amenaces", referint-se als comunicats de denúncia del sistema penitenciari que Casellas ha escrit des de la presó.

Jesús Lizano

Antologia de poemes de Jesús Lizano, acompanyada d'un DVD amb el recital gravat el 01/10/2008 a la Nau Ivanow

Lizanote de la Acracia o la conquesta de la inocència

978-84-92559-08-4 | 168 pàgines | 16 euros [Llibre + DVD]

www.viruseditorial.net

editorial **virus**

c/ Aurora 23 baixos 08001 Barcelona | Tel./Fax: 93 4413814 | virus@pangea.org

la Burxa

comunicació popular des de 1998

BarriSants.org

La Falcata

TAVERNA POPULAR

c/ Panera 2
Casc Antic - Lleida
www.lafalcata.cat

, així està el pati

SANT FELIU DE LLOBREGAT • JOSEP EDO TAMBÉ PARLA D'IRREGULARITATS EN LA COMPRA DE LA SALA IBÈRIA

L'interventor denuncia el consistori al Tribunal de Comptes per la gestió de les piscines

Directa Baix Llobregat
baixllobregat@setmanaridirecta.info

La notícia va aparèixer als mitjans de comunicació a finals del mes de juliol. L'interventor de l'Ajuntament de Sant Feliu, Josep Edo Puertas, va denunciar el consistori al Tribunal de Comptes per presumptes irregularitats en la gestió del Complex Municipal de Piscines. En un comunicat emès per ERC, referint-se a l'equip de govern, va assegurar: "Hem vist en reiterades ocasions que els expedients presentats a les comissions informatives són incomplets, fins i tot algun cop han introduït documentació hores abans del ple, amb la dificultat que això comporta perquè tots els regidors tinguin accés a la informació tal com la legislació vigent empara".

El funcionari actua contra presumptes irregularitats en els pagaments relacionats amb la reparació d'una biga de les piscines

L'inici de les presumptes irregularitats el trobem a finals de l'any 2008, quan es va produir el trencament parcial d'una biga de la coberta del Complex Municipal de Piscines. Segons l'interventor, en aquest moment es van fer diversos pagaments de forma irregular sense que la intervenció i la tresoreria municipal en tinguessin cap coneixement i, per tant, sense que constés a la comptabilitat municipal. D'aquesta manera, s'hauria incomplert l'article 189 del

Ple de juliol on les diferències entre l'equip de govern de Sant Feliu i l'interventor municipal es tornen a fer evidents

Reial Decret Legislatiu 2/2004 de 5 de març, que assenyalava que "prèviament a l'expedició de les ordres de pagament amb càrrec als pressupostos de l'entitat local i dels seus organismes autònoms, s'haurà d'acreditar documentalment davant l'òrgan que hagi de reconèixer les obligacions de la realització de la prestació o el dret del creditor de conformitat amb els acords que en el seu dia van autoritzar i van comprometre la despesa".

L'interventor va alertar també que els procediments corresponents s'incomplien sistemàticament en casos com la compra de la Sala Ibèria o la selecció i la contractació de personal. A més a més, va denunciar que l'equip de govern no li va facilitar les dades que demanava per poder ratificar l'estat dels comptes de l'Ajunta-

ment de Sant Feliu en diverses operacions econòmiques.

Davant d'aquesta situació, durant el ple del 23 de desembre de 2008, l'interventor va interrompre la sessió sense tenir la paraula, raó per la qual se li va obrir un expedient disciplinari. El 24 de juliol de 2009, durant la sessió de la Comissió Especial de Comptes, l'interventor va tornar a mostrar la mateixa actitud, fet que va causar una ampliació del seu expedient disciplinari.

La situació va canviar sobtadament en el moment que Josep Edo Puertas, a través d'un escrit amb data del 6 d'agost, va sol·licitar la seva "jubilation voluntària pel compliment de l'edat legalment establerta amb efectes immediats". El dia següent, 7 d'agost, a través d'un decret d'Alcaldia, es va declarar extingida

la relació de servei amb l'interventor i es va ordenar el sobreseïment dels expedients disciplinaris que recauen sobre ell.

A nivell polític, cal remarcar que, finalment, es va aprovar la constitució d'una comissió especial integrada per tots els grups municipals per analitzar el procés, segons va informar ERC en un comunicat de premsa emès el 29 de juliol. Cal recordar, però, que l'abril de 2008, les associacions veïnals de Sant Feliu ja van demanar, durant un ple, que es donessin explicacions sobre possibles irregularitats en el tema del Complex Municipal de Piscines i van sol·licitar que es formés una comissió d'investigació. La proposta es va rebutjar a causa de la negativa de l'equip de govern, en aquell moment format per PSC, CiU i ERC.

REUS • REPRESSIÓ

L'Ajuntament posa traves a l'empadronament de persones immigrades

Andreu Curto
terresebre@setmanaridirecta.info

Una plataforma d'entitats va presentar, el dimarts 20 d'octubre, el manifest *Tots som veïns i veïnes de Reus* (*Tots i totes som ciutadats*), a través del qual denuncien les traves que posa l'Ajuntament de Reus a l'hora d'empadronar persones immigrades d'estats situats fora de la Unió Europea. Segons denuncia el manifest, durant els últims dos anys, el consistori reusenç ha endurit dos cops els requisits per empadronar-se a la ciutat, si bé els impediments més grans s'apliquen des de l'aprovació del decret municipal 419 del febrer de 2009 que regula l'empadronament a la ciutat. La plataforma, que ja té el suport de més de 24 entitats locals –entre sindicats de treballadors i d'estudiants, col·lectius d'immigrants i organitzacions polítiques–, va detectar aquests impediments gràcies al treball d'assessorament jurídic i legal que fan als ciutadans i les ciutadanes. A conseqüència de la privació de l'empadronament, moltes persones immigrades no tenen accés als serveis públics bàsics com l'escolarització dels xiquets i xiquetes o la sanitat pública.

CATALUNYA • ESPECULACIÓ

La Caixa rebrà fins a 871 milions per entregar AGBAR a França

A. C.
terresebre@setmanaridirecta.info

La transnacional francesa Suez Environnement ha comprat la Societat General d'Aigües de Barcelona (AGBAR) a Criteria CaixaCorp (la Caixa). El tracte, que va ser firmat el dia 22 d'octubre, preveu que el grup francès controle el 75% de les accions d'AGBAR. A canvi, la Caixa rebrà entre 647 i 871 milions d'euros. AGBAR i la seua filial SOREA controlen bona part de la gestió privada de l'aigua als Països Catalans. Amb esta incorporació, Suez controlarà de forma privada l'abastament d'aigua potable a més de 100 milions de persones d'arreu del món. De fet, AGBAR ja va ser pionera a l'Amèrica del Sud, amb els seus plans de privatització de les empreses estatals de distribució d'aigua. El PSC, per evitar que el centre de decisions marxe a París, proposa la unió d'AGBAR metropolitana amb l'empresa Aigües Ter Llobregat (ATLL). Amb això, AGBAR augmentarà la seua capacitat de pressionar i incidir sobre el govern de la Generalitat. Per exemple, en la gestió de la sequera de la primavera de 2008, AGBAR va pressionar perquè tiris endavant el transvasament de l'Ebre i, fa un parell de setmanes, el director general d'AGBAR insistia en la necessitat de dur a terme aquesta obra hidràulica.

Ocupació contra la modificació del Pla General Metropolità de Sant Feliu de Ll.

Una zona verda del barri de Mas Lluhi de Sant Feliu de Llobregat va ser ocupada pacíficament per un grup de persones durant dos dies com a acció de protesta contra la requalificació de diversos espais verds d'aquesta localitat. Si finalment s'executa la modificació del Pla General Metropolità (PGM) a Sant Feliu, es durà a terme aquesta requalificació de terrenys, entre d'altres agressions al territori, com la construcció d'una carretera que passarà pel mig de Collserola o la conversió de la cimeterra Cemex en una coincineradora de residus. La Coordinadora d'Oposició al PGM va ser la promotora d'aquesta ocupació reivindicativa i també va organitzar un seguit d'activitats durant les jornades de lluita: tallers per la mainada, una xerrada informativa i, com a cloenda, un dinar popular que va comptar amb una gran afluència de persones. ANNA GODOY

, així està el pati

BAIX LLOBREGAT • LA CGT INDICA QUE LA MESURA POT CARREGAR ENCARA MÉS LES URGÈNCIES DE L'HOSPITAL DE BELLVITGE

La Generalitat tanca les urgències nocturnes i dels dies festius de quatre CAP

Jordi C. Carbonell

baixllobregat@setmanaridirecta.info

La Generalitat va suprimir, a partir del 15 de setembre d'enguany, els serveis d'urgències nocturnes, de cap de setmana i dels dies festius de quatre ambulatoris del Baix Llobregat: Corbera, Molins de Rei, Vallirana i CAP de la Marquesa de Castellbell de Sant Feliu. Aquesta mesura –que afecta un total 108.155 persones repartides entre les poblacions de la Palma, Molins de Rei, Cervelló, Corbera de Llobregat, Vallirana, el Papiol i Sant Feliu fa que l'únic ambulatori de la zona del Baix Llobregat Centre que compti actualment amb urgències de 24 hores sigui el que està situat al polígon El Pla de Sant Feliu.

La supressió de les urgències d'aquests ambulatoris ha comportat un canvi en el model d'emergències d'aquestes zones. A partir d'ara, les habitacions d'aquestes set poblacions que necessitin ser ateses d'urgència no es podran dirigir directament a

Les persones que necessitin assistència mèdica no es podran dirigir directament al CAP més proper i hauran de trucar al telèfon 061

l'ambulatori del seu municipi o del municipi del costat. Amb el nou model, les persones que necessitin assistència mèdica hauran de trucar al telèfon 061 per exposar el seu cas. A partir d'aquí, el personal mèdic que estigui a l'altre cantó de la línia telefònica valorarà la urgència del cas a partir de les indicacions de la pacient, dels seus familiars o amics. En funció de la gravetat inter-

Un cartell penjat en un ambulatori de la comarca del Baix Llobregat anuncia la supressió dels serveis d'urgències entre dos quarts de 8 de la tarda i les 9 del matí

pretada, finalment, el pacient rebrà la visita a casa d'un metge o metgesa o bé serà enviat amb ambulància al punt d'atenció continuada més proper (Sant Feliu) o a l'hospital de referència (Bellvitge).

Amb el nou model, a més a més, s'oferirà el telèfon de Sanitat Respon (902 111 444) per aclarir dubtes mèdics relacionats amb les primeres cures, amb els medicaments o amb les farmàcies de guàrdia. El telèfon de Sanitat Respon, a diferència del 061, no és gratuït. El 902 111 444 es factura com una trucada me-

tropolitana, amb un cost d'establiment de 7,2 cèntims d'euro i d'1,4 cèntims el minut.

La paraula és 'sobrecarregar'

Des de la CGT Sanitat, manifesten que aquest nou model d'emergències mèdiques el que fa i farà és "col·lapsar encara més els serveis d'urgències de l'Hospital de Bellvitge, ja que fins ara els serveis d'urgències d'aquests ambulatoris del Baix Llobregat filtraven els casos que no eren urgents". La CGT considera que aquest nou model "donarà més feina als professionals

de la sanitat i a les ambulàncies del Servei d'Emergències Mèdiques (SEM)" fins arribar a una situació de "sobrecàrrega de serveis per atendre". Des del sindicat també denuncien que aquest nou sistema d'emergències no ha agradat massa les professionals de la sanitat, ja que "el personal d'administració, d'infermeria i els metges d'aquests ambulatoris ja tenien plaça i ara han d'anar a treballar forçosament a d'altres centres, als hospitals o des de casa".

La CGT diu que el nou model pot comportar diagnòstics erronis perquè "no s'atén de forma presencial"

El nou model d'emergències també obliga alguns metges a portar una busca per estar localitzables a la nit i acostar-se, si és necessari, a casa les possibles pacients. Aquesta situació implica, segons la CGT Sanitat, "una major mobilitat geogràfica tant de metges com d'ambulàncies" i el fet que molts professionals, "després d'haver treballat durant el dia, també hagin de fer algunes guàrdies de nit des de casa

seva". El sindicat afegeix que els pacients, com que ja no poden anar pel seu propi peu al seu ambulatori més proper, "hauran d'esperar més per ser atesos a casa seva o hauran de suportar les llargues esperes a les urgències de l'Hospital de Bellvitge".

Finalment, la CGT Sanitat indica que el model del telèfon 061 també pot comportar diagnòstics erronis o problemàtics en les pacients perquè "no s'atén presencialment la persona" i perquè "normalment, la persona que truca no entén en medicina i podria no explicar bé els símptomes".

Els consistoris diuen 'no'

Els consistoris de Vallirana i de Molins de Rei es van oposar al tancament dels serveis d'urgències dels seus ambulatoris. L'Ajuntament de Vallirana va demanar a la Generalitat que es vetllés per "la suficiència de recursos humans i econòmics que garantissin la qualitat de l'atenció primària" i que es convertís el CAP de la localitat "en un Centre d'Urgències d'Atenció Continuada per garantir un servei de 24 hores".

L'Ajuntament de Sant Feliu (PSC i CiU), en canvi, va publicar a la seva web que "el nou model té l'objectiu de millorar el servei sanitari i oferir una atenció més ràpida i eficaç als ciutadans". Des de la regidoria de Sanitat de la ciutat també es va afirmar que "el nou model permetria optimitzar els recursos humans disponibles".

Un director d'emergències polèmic i amb càrrec a l'empresa madrilenya Corporación Marítima

José Julián Isturitz Pérez va ser nomenat, el 25 de març de 2009, director gerent del Servei d'Emergències Mèdiques SA (SEMSA), que és una empresa pública que gestiona –i també subcontracta– els serveis d'emergències que duen a terme les ambulàncies en el terreny de l'assistència prehospitalària i el transport sanitari a Barcelona, l'Alt Pirineu, la Catalunya Central, l'Alt Penedès i el Garraf, el Baix Llobregat i l'Hospitalet. Isturitz va començar a treballar en l'àmbit del transport sanitari l'any 1986 a l'Oficina Central de la Creu Roja espanyola, quan aquesta entitat va començar a

convertir-se en una ONG. Després va dissenyar la Xarxa de Transport Sanitari Urgent del País Basc i va treballar pel govern canari per implementar el 061 a les illes.

L'anterior direcció del SEM, amb Jaume Montfort al capdavant, va dimitir el març d'enguany després que la Sindicatura de Comptes detectés irregularitats en la gestió del servei. Però el nomenament *ipso facto* d'Isturitz també va ser polèmic, ja que l'actual director del SEM va ser implicat per l'Audiència de Comptes de les Canàries en un cas de presumptes irregularitats administratives basades en l'adjudicació

de contractes sense respectar els principis de la lliure concurrència.

José Julián Isturitz, a més a més, també apareix a l'organigrama de l'empresa Corporación Marítima LL, com a membre del seu departament de Protecció Civil i Emergències. L'empresa madrilenya –que està plena d'antics i actuals càrrecs públics del PSOE– gestiona diversos ports de l'Estat espanyol i també es dedica al salvament marítim i a la fabricació de biodièsel. Entre els clients de Corporación Marítima trobem l'ONU, el Banc Mundial, la UE i els governs de les Canàries i de Catalunya, entre d'altres.

, així està el pati

CATALUNYA • UN TOTAL DE 200 REGIONS EUROPEES JA S'HAN DECLARAT LLIURES DE TRANSGÈNICS

L'informe que va vetar el debat sobre els transgènics no conté cap citació científica

Roger Rovira
redaccio@setmanaridirecta.info

El refús de debatre la Iniciativa Legislativa Popular (ILP) sobre els cultius transgènics, el mes de juliol, es va basar en uns informes esbiaixats i poc rigorosos. La plataforma Som Lo Que Sembrem (SLQS) denuncia que els informes encarregats per Ernest Benach per assessorar el Parlament de Catalunya sobre la seva ILP per una Catalunya Lliure de Transgènics no es recolzen en cap mena de bibliografia científica. Som Lo Que Sembrem diu que "es tracta d'un pamflet radical a favor dels transgènics". Arran de l'informe del Consell Assessor del Parlament en Ciència i Tecnologia (CAPCIT) i malgrat les més de 100.000 signatures recollides fa un any i el compromís de tots els partits -menys el PP-, el Parlament no escoltarà cap argument contrari a aquests cultius a l'hora de prendre decisions polítiques que, com denuncia

L'informe obvia les contaminacions indiscriminades dels camps de blat de moro ecològic per pol·linització dels cultius transgènics

SLQS, afavoreixen determinats grups econòmics i ha trait el sentit de la llei catalana d'iniciatives legislatives populars. L'informe tampoc no entra a valorar el tema dels monopolis de patents i llavors ni les seves repercussions sobre la sobirania alimentària. En aquest sentit, Som Lo que Sembrem demana que es garanteixi la independència del CAPCIT en el futur o que sigui dissolt.

Una fal·làcia protransgènics

El CAPCIT es va crear amb la suposada intenció d'assessorar d'una manera rigorosa i objectiva els diputats respecte la ILP. Diverses entitats van redactar l'informe pel CAPCIT, entre elles el Consell Català de Comunicació Científica. El seu informe, que havia de recollir la informació dels experts sobre el tema, va obviar tota la informació que la pla-

Alexis Inglada defensa la ILP durant una sessió del Parlament per tal que la cambra faci un debat sobre l'ús dels transgènics a Catalunya

taforma li va fer arribar al respecte, tot i comptar amb el suport de científics reconeguts a nivell mundial per les seves investigacions sobre els riscos per la salut d'aquest tipus de cultius, com Josep Lluís Domingo, de la Universitat Rovira i Virgili. De fet, no inclou cap argument dels científics que en dubten o s'hi oposen. Un fet que sorprèn i alerta especialment la plataforma és que l'informe obvia totalment les contaminacions indiscriminades dels camps de blat de moro ecològic per pol·linització dels cultius transgènics. Tampoc no esmenta les raons científiques de les prohibicions del blat de moro transgènic a països com França i Alemanya. Cal destacar que 200 regions europees s'han declarat lliures de transgènics.

Informacions manipulades

Segons el mateix informe, l'any 2005 es van plantar més de 100.000 hectàrees de blat de moro transgènic a l'Estat es-

panyol, un 70% més que l'any anterior, cosa que reflecteix una certa acceptació entre els camperols, però que no explica d'on provenen les dades. La plataforma, basant-se en fonts oficials, parla de poc més de 53.000 hectàrees l'any 2005, amb un lleuger descens respecte l'any anterior. Una altra dada clarament manipulada és que el cultiu transgènic dona entre un 10 i un 15% més de collita, mentre que la realitat no mostra diferències entre les millors varietats de blat de moro.

El text diu, de forma manipulada, que els cultius transgènics ofereixen entre un 10 i un 15% més de collita

L'informe queda en entredit quan fa referència -i fins i tot destaca al seu resum executiu- a un referèndum suís de l'any 1998 sobre els transgènics, ja que l'any 2005 es va celebrar un altre referèndum que va suposar l'actual moratòria a la producció comercial d'aquests cultius a Suïssa. A l'Estat espanyol, segons dades del CIS, el 73% de la ciutadania considera perillosos per les persones i el medi els cultius transgènics i, segons les conclusions de l'Eurobaròmetre de l'any 2005, a cap

país europeu el suport a aquestes tècniques arriba al 50% i va en descens. Aquestes dades, però, tampoc no han tingut cabuda a l'informe, que continua afirmant que prop del 90% de la pagesia catalana recolza les llavors transgèniques. SLQS assegura que els autors de l'informe sols han contactat amb el sindicat minoritari JARC, ja que la Unió de Pagesos i l'Assemblea Pagesa hi estan clarament en contra i són impulsores de la ILP. Segons l'informe, a més a més, "hi ha pràcticament una unanimitat entre els científics a favor dels transgènics".

Al llarg de l'informe, per tant, contínuament es troben dades no contrastades o sense una procedència específica, tot i que el CAPCIT compta amb periodistes acostumats a la informació científica.

Riscos amagats a l'informe

Tot i que s'ha demostrat que els gens de resistència als antibiòtics (presentes al blat de moro transgènic de la multinacional Monsanto) poden ser adquirits per bacteris de la flora intestinal, amb el risc implícit per la salut, l'informe assegura que no es coneix bé si és possible. Alhora, minimitza el risc de crear super males herbes, resistents als tractaments, tot i que fa temps que ja existeixen. En definitiva, en cap moment no es parla de la falta de predictibilitat i dels riscos que implica la tecnologia per la salut, tot i les investigacions que s'han fet al respecte fins i tot per part de l'OMS i l'Agència Europea de Medicaments.

Desqualificació dels opositors

L'informe diu que "els arguments contra els transgènics es basen en el desconeixement", tot i no haver-se dirigit a cap investigador ni a la pròpia plataforma SLQS, impulsora de la ILP que va motivar la redacció d'aquest informe. A més a més, titlla les activistes d'ingènues i "ecologistes de ciutat" i les acusa de desinformar deliberadament. En aquest sentit, SLQS assegura

Investigadores destacades com Ricarda Steinbrecher, d'Oxford, han trobat efectes dels transgènics en la salut d'animals de laboratori

que va fer arribar a la diputada del PSC Caterina Mieras els estudis d'investigadores destacades -com Ricarda Steinbrecher, d'Oxford- que han trobat efectes dels transgènics sobre la salut d'animals de laboratori. El PSC, lluny de prendre'n nota, ha estat organitzant jornades internes on es va difamar els científics opositors, com el destacat doctor Seralini de la Universitat de Caen (França).

> Avantatge de ciència ficció

Tal com denuncia SLQS, a l'informe encarregat pel Parlament hi apareixen afirmacions demagògiques i irreals com, per exemple, que els transgènics podran "cobrir de verd milions d'hectàrees de terres ara marginals o desèrtiques" i augmentaran "la quantitat i la qualitat dels aliments en un món afamat i explotador de l'ambient pels mètodes tradicionals". En aquest aspecte, obvia que la millora genètica convencional produeix, amb menys recursos, noves varietats més productives o més resistents sense estar patentades. L'informe presenta els transgènics com l'única solució possible, mentre que nombroses investigacions obviades a l'informe asseguren que ni tan sols és la més pràctica ni està lliure de riscos.

, reportatge

AEDI

AEDI

AEDI

AEDI

AEDI

AEDI

AEDI

CLÁUDIA HIDALGO

DIAGONAL

DIAGONAL

CLÀUDIA HIDALGO

DIAGONAL

Marxa per la igualtat

La Marxa per la Igualtat va acabar el diumenge 25 d'octubre amb una manifestació multitudinària pels carrers de Madrid. Més de vint nacionalitats diferents van caminar juntes i van cridar consignes amb diferents llengües, mentre rebien les mostres de solidaritat de persones residents a Catalunya, Aragó i el País Basc que, per sumar-se a la manifestació, es van desplaçar fins a Madrid.

La marxa ha caminat els més de 600 quilòmetres que separen Barcelona de Madrid i ha superat jornades molt dures d'entre 20 i 50 quilòmetres de recorregut, sota el sol i la pluja. També han superat les tibatons sorgides arran de la convivència 24 hores al dia entre persones que no es coneixen, que en alguns casos no parlen la mateixa llengua i que tenen costums molt diversos. Ha estat una experiència que totes les participants valoren positivament, ja que han après molt dels seus companys i companyes de ruta i han establert vincles d'amistat entre persones d'origens i trajectòries molt diferents.

Els objectius de la marxa eren donar a conèixer els punts més foscos de la nova reforma de la llei d'estrangeria, crear debat als indrets per on ha anat passant i, per últim, demanar que es tinguin en compte les seves demandes ara que s'està acabant d'acordar la proposta de

modificació per part de la comissió encarregada al respecte. Les demandes van des del tancament dels centres d'internament per estrangers (CIE) fins a la demanda d'igualtat de drets entre persones immigrades i autòctones, passant per l'eliminació de les restriccions a l'hora de sol·licitar el reagrupament familiar i de renovar els permisos de treball i residència, sense oblidar la petició sobre la no penalització de la solidaritat. El 21 d'octubre, una representació de la Comissió d'Immigració i Treball del Congrés dels Diputats va rebre la marxa i va informar que les negociacions estaven avançant i que es tindrien en compte les seves demandes.

Durant el recorregut de la marxa, s'han anat plantant oliveres per simbolitzar l'arrelament de les persones immigrades i perquè l'acció no quedi només en aquest mes de recorregut, difusió i lluita, sinó que sigui el tret de sortida d'una lluita conjunta entre persones immigrades i autòctones per assolir la igualtat i la millora dels drets de totes les persones i la derogació de la llei d'Estrangeria, que -més que regular la immigració il·legal- el que fa és condemnar bona part de la població a viure en la clandestinitat.

TEXT: Glòria Xancó

, així està el pati

CORNELLÀ • LLUITA OBRERA

Els treballadors faran una marxa per cridar contra l'atur i els ERO el 7 de novembre

Manel Ros
redaccio@setmanaridirecta.info

L'Assemblea d'Aturats i Aturades de Barcelona i la Plataforma d'Acomiadats de Nissan han convocat, pel dissabte 7 de novembre, una marxa a peu contra l'atur i els acomiadaments. La marxa sortirà del mercat de Sant Ildefons de Cornellà a les 9 del matí i finalitzarà a la plaça Sant Jaume de Barcelona. La intenció dels organitzadors de la marxa és recórrer diversos punts significatius de les diferents ciutats i que la gent s'hi pugui anar afegint durant tot el recorregut.

La marxa té l'objectiu de connectar l'Assemblea d'Aturats i Aturades amb les treballadores que estan patint els expedients de regulació d'ocupació. Segons Oleguer Bohigas, membre de l'Assemblea d'Aturats i Aturades, la idea és emular "les marxades que s'han fet al sud durant aquest estiu", liderades pel Sindicat Andalús de Treballadors. Un dels altres objectius, segons Bohigas, és "escalfar els motors de cara a poder arribar a fer -algún día- una marxa contra l'atur per tot el territori català". La intenció és poder anar sumant gent a la lluita contra l'atur, tal com es va fer -per exemple- durant la crisi dels anys

La intenció de l'organització és que la gent se sumi a la mobilització durant el seu recorregut

90, quan es va crear una marca europea contra l'atur. Però la situació no és la mateixa que als anys 90, moment en què les marxades comptaven amb la participació de sindicats com CCOO i d'organitzacions com EUJA. "Els que haurien de mobilitzar no ho estan fent" però, segons Bohigas, "com més mobilització hi hagi més gent s'afegirà i les direccions sindicals es veuran forçades a fer alguna cosa en aquest sentit".

Més concretament, els convocants i les organitzacions i col·lectius que hi donen suport demanen una major implicació de les administracions en els processos d'acomiadament que -cada cop més- duen a terme les empreses. Per això reclamen "la prohibició dels acomiadaments, la nacionalització sense indemnització de les grans empreses, la readmissió dels acomiadats pels ERO, la reducció dràstica de la jornada laboral o la prestació d'atur indefinida fins assolir la recol·locació efectiva". Entre els diferents col·lectius que hi donen suport trobem diversos sindicats com la CGT, la IAC, co.bas, la COS o el Sindicat Unitari del Metro. També organitzacions polítiques i assemblees com l'Assemblea d'EUJA d'Abdera, l'Assemblea de Barri de Sants, l'Assemblea Social de Cornellà o la Candidatura d'Unitat Popular de Barcelona.

BARCELONA • ELS MANIFESTANTS PROTESTEN DAVANT LA SEU DE L'EMPRESA A L'AVINGUDA DIAGONAL

La plantilla de Roca continua la lluita contra els 713 acomiadaments previstos

Manel Ros
redaccio@setmanaridirecta.info

L'empresa Roca va anunciar, el dia 28 de juliol, un Expedient de Regulació d'Ocupació (ERO) que afectaria 713 treballadores a tot l'Estat espanyol. Concretament, 356 treballadores a Gavà, 180 a Alcalá de Guadaira (Sevilla) i 177 a Alcalá de Henares (Madrid). Les treballadores de Roca no estan disposades a acceptar l'ERO de l'empresa i ja han convocat diverses mobilitzacions per expressar el seu malestar al respecte i per mostrar que no estan disposades a quedar-se sense feina. L'última d'aquestes mobilitzacions va tenir lloc a Barcelona el dijous 22 d'octubre. La manifestació va començar a la plaça dels Països Catalans i va anar fins a la seu de Roca a Barcelona, situada a la Diagonal. La convocatòria va comptar amb la participació de més de 700 treballadores d'una plantilla de 1.200. Un cop davant l'empresa, les treballadores de Roca van tallar la Diagonal i van escenificar la mort dels treballadors mitjançant uns taüts de cartró que van col·locar davant la porta de Roca. Per altra banda, les treballadores també van llançar pedres i ous contra la seu fins que van arribar els Mossos d'Esquadra, que van ser rebuts amb crits com: *Aquests són els piquets dels patrons!* Segons Jordi Garcia, membre de la CGT i del Comitè d'Empresa, "la manifestació va sortir força bé, tot i que molts mitjans rebaixen les xifres". De fet, segons Garcia, va ser una de les manifestacions amb "més assistència de treballadores de les que s'han fet fins ara". Jordi Garcia també diu que "fins i

Els treballadors de Roca llençen ous plens de pintura a la façana de l'edifici d'oficines de l'empresa de sanitaris

tot hi va anar més gent que a les que hem fet a Gavà". La idea de la manifestació i de la vaga de vuit hores que van convocar tots els sindicats (CCOO, UGT i CGT) aquell mateix dia és, segons Garcia, "fer pressió a l'empresa perquè tot el que diu és mentida". Roca és una empresa "que té beneficis cada any", i ara, aprofita el moment de crisi i el fet que "el govern els permet fer el que vulguin". Jordi Garcia denuncia que no té cap mena de sentit que "l'Estat estigui pagant l'atur als treballadors de Roca quan l'empresa té beneficis i aquests podrien estar cobrant per

treballar". Actualment, la meitat de les treballadores de producció directa, entre 400 i 450, es troba en estat d'atur rotatiu -dos mesos aturats i dos mesos treballant. La setmana passada, l'empresa va ampliar l'oferta que havia fet fins ara i va passar dels 33 dies per any treballant als 40 i d'un màxim de 24 mensualitats a 30. Tot i això, Jordi Garcia afirma: "Ens oposem a parlar de xifres, no volem que hi hagi cap acomiadament". I afegeix que "s'ha parlat de baixes incentivades i prejubilacions", tot i que no volen que siguin obligatòries. Garcia també afir-

ma que "no volem cap mena de destrucció de treball" i que "el més probable és que s'ampliï el període de negociació amb l'empresa per la falta d'acord". La data límit, ara mateix, és el dijous 29 d'octubre. A l'assemblea de totes les treballadores celebrada fa dues setmanes, tots els sindicats es van comprometre a no acceptar cap acomiadament. En aquest sentit, actualment el Comitè d'Empresa està unit i no està disposat a acceptar baixes obligatòries. Les treballadores tenen previst continuar les mobilitzacions.

ROQUETES • LES TREBALLADORES DENUNCIEEN LA PASSIVITAT DE LA GENERALITAT DAVANT L'EMPRESA

Una part de la plantilla de Lear proposa la vaga, però els sindicats s'hi oposen

Andreu Curto
redaccio@setmanaridirecta.info

Més d'un miler de persones es van manifestar pels carrers de Tortosa i Roquetes per protestar contra el tancament de la fàbrica Lear. La marxa, que es va fer el 26 d'octubre, va anar de l'Ajuntament de Tortosa fins al de Roquetes. Durant els més de dos quilòmetres de recorregut, els treballadors van demanar la dimissió de Montilla i, al manifest final, van recriminar la "irresponsabilitat" de l'empresa i "l'abandonament" dels treballadors per part de l'administració. En aquesta línia, el dissabte 24 d'octubre, la plantilla de Lear es va concentrar a les portes de l'Ajuntament de Roquetes, on s'esperava la visita de Joan Puigercós, i van recriminar-li "la passivitat de la Generalitat" davant la gravetat de la situació a què s'enfronta la classe treballadora. De fet, segons dades dels sindicats del Comitè d'Empresa (CCOO, UGT i USOC), el tancament de la factoria -que compta amb més de 500 treballadores- su-

La plantilla de Lear espera l'arribada de Puigercós

posaria un augment del 12% de l'atur a les comarques del Baix Ebre i el Montsià i un augment del 30% del seu índex d'atur industrial. A més a més, diuen que l'impacte socioeconòmic que tindria la clausura de LEAR sobre el territori és equiparable al que tindria el tancament, alhora, de Nissan i Seat a l'Àrea Metropolitana de Barcelona.

L'empresa, per la seua banda, tot i reconèixer que traslladarà la producció a Hongria, insisteix que no es tracta d'una deslocalització, sinó que tanca per pèrdues econòmiques, cosa que neguen tant els sindicats com les treballadores. El dimarts 27 van començar les negociacions entre el Comitè i l'empresa i la posició inicial dels sin-

dicats és la no acceptació de l'ERO. Tot i això, a l'assemblea massiva de treballadors del 22 d'octubre, una part de la plantilla va proposar d'iniciar una vaga de protesta, però els sindicats van frenar la iniciativa ràpidament. Moltes treballadores es queixen que, el mes de maig, van aprovar l'ERO temporal -amb un 87% d'acceptació entre el personal de la planta-, que estan patint precisament per evitar un ERO més contundent i que se senten "enganyades". A més a més, també denuncien l'intent estratègic que ha fet la multinacional per dividir la plantilla amb l'aplicació de l'ERO temporal de forma diferent en funció del departament on es treballa, és a dir, aplicant la màxima "divideix i venceràs". De moment, a partir del 26 d'octubre les mobilitzacions han estat molt intenses. A partir d'aquesta data es fan cada dia assemblees i concentracions a les portes de la planta i la setmana s'acabarà amb una manifestació convocada per sindicats, alcaldes i la Cambra de Comerç per demanar feina i futur al territori.

, roda el món

internacional@setmanaridirecta.info

L'URUGUAI • EL CANDIDAT DEL FRENTE AMPLIO GUANYA LES PRESIDENCIALS PERÒ NO TÉ LA MAJORIA NECESSÀRIA PER SER PRESIDENT

L'esquerra de l'Uruguai haurà d'anar a la segona volta contra els neoliberals

Centenars de persones assisteixen al Montevideo pel tancament de la campanya del candidat del Frente Amplio José Mujica

Ana Paola van Dalen
Barcelona

L'exguerriller tupamaro José Mujica, conegut com a Pepe tant dins com fora de la política, ha guanyat les eleccions presidencials a l'Uruguai amb un 47% dels vots. Però aquest percentatge no és suficient per proclamar-lo com a nou president i es necessitarà el *balotaje* -paraula que a l'Uruguai vol dir segona volta- el 29 de novembre.

El rival de Mujica a la segona volta serà el neoliberal Luís Lacalle, candidat del Partido Nacional, que ha obtingut al voltant d'un 28% dels vots

Quan els resultats ja comencen a ser públics, Pepe Mujica va reconèixer: "Encara queda una mica més de lluita". El seu rival serà el neoliberal Luís Alberto Lacalle, candidat del Partido Nacional, que ha obtingut al voltant d'un 28% dels vots i que, durant la campanya electoral, havia proposat la derogació d'alguns impostos i utilitzar una "serra elèctrica per retallar la despesa pública". A la segona volta, Lacalle, que ja va ser president de l'Uruguai du-

rant el període 1990-1995, arrossegà els vots de l'altre opció de dretes, el Partido Colorado, amb el candidat Pedro Bordaberry, fill del dictador del país entre 1973 i 1976 i que ha aconseguit gairebé el 17% dels vots. No obstant això, el Frente Amplio (FA) es mostra optimista davant la segona volta, ja que la suma dels vots de dretes no supera el resultat que ha obtingut la coalició d'esquerrers. "Hem superat els dos partits tradicionals junts", ha manifestat Astori, candidat a la vicepresidència del Frente Amplio i company de fórmula de Mujica.

Allò que diferencia Pepe Mujica de la resta d'opcions, tant de dretes com d'esquerrers, és el seu passat com a líder del Movimiento de Liberación Nacional Tupamaro. Durant la seva lluita revolucionària com a guerriller va ser capturat quatre vegades i, en dues ocasions, va aconseguir escapar de la presó de Punta Carretas. En total, Mujica va passar gairebé quinze anys de la seva vida a la presó i el seu últim període de detenció -entre 1972 i 1985- va ser especialment dur. Pepe Mujica va ser un dels dirigents tupamaros que la dictadura va prendre com a hostatges, cosa que significava que els líders tupamaros serien executats en cas que la seva organització reprengués les accions. Mujica va viure onze anys en aquesta condició d'hostatge de la dictadura, marcada per l'aïllament i per les dures condicions de detenció. Entre els hostatges, també hi havia Eleuterio Fernández Huidobro -actual senador pel Frente Amplio- i el líder i fundador del MLN-Tupamaros, Raúl Sendic.

Un model similar al de Lula o Bachelet

Avui, Mujica té 74 anys i una trajectòria com a senador i com a ministre d'Agricultura. Viu en una granja als afores de la capital -Montevideo-, no vesteix mai d'etiqueta i la seva dialèctica política és directa i frontal, cosa que no agrada massa dins les pròpies files del seu partit, el Frente Amplio, una coalició que aglutina tot l'espectre d'esquerra i centreesquerra. Durant els darrers anys, aquesta coalició, amb Tavaré Vázquez com a president, ha optat clarament per una línia socialdemocràtica de continuïtat, similar a la de Lula al Brasil o la de Bachelet a Xile. En matèria de política exterior, el govern de Vázquez, tot i que ha tingut un perfil força baix a la regió, ha fet passos històrics en el restabliment de les relacions diplomàtiques amb Cuba i ha firmat convenis d'intercanvi comercial amb Chàvez.

José Mujica va ser líder del MLN-Tupamaro i va passar tretze anys a la presó durant la dictadura

Durant tota la campanya electoral, Mujica es va encarregar d'insistir que "l'Uruguai necessita i encoratja la inversió estrangera" i que la seva opció és continuar amb la línia de Tabaré Vázquez, que deixarà el seu càrrec

José Mujica, candidat del Frente Amplio, en un moment de la seva votació a Montevideo

amb uns índexs de popularitat al voltant del 60%, però que no podia tornar a ser candidat en aquestes eleccions presidencials perquè la Constitució no permet la reelecció consecutiva -però sí amb una legislatura entremig. Vázquez haurà de fer ús d'aquests alts índexs d'acceptació per recolzar enèrgicament l'opció de Mujica davant la segona volta del 29 de novembre, tot i que és ben sabut que l'actual president i l'antic guerriller i exministre representen dues línies polítiques diferenciades dins la coalició del Frente Amplio.

A les portes d'anular la impunitat

A més a més de les eleccions presidencials, la jornada del 25 d'octubre es va presentar com una data històrica, ja que la ciutadania uruguaiana estava convocada a un referèndum sobre l'anul·lació de la *ley de Caducidad*, la norma aprovada el 1986 que va permetre l'amnistia dels militars acusats de violacions dels Drets Humans durant la dictadura i els va lliurar de ser jutjats. Amb un 47% a favor de l'anul·lació i un 53% en contra, el poble uruguaià ha decidit deixar les coses tal com estaven.

Sis dies abans del referèndum, el Tribunal Suprem de l'Uruguai va de-

clarar inconstitucional la *ley de Caducidad*. Segons els magistrats del tribunal, aquesta llei va evitar l'enjudiciament dels militars i policies, però no dels civils que havien col·laborat amb la repressió. A més a més, la norma mai no va ser aprovada d'acord amb la Constitució. Per la seva banda, el mes de setembre, el Parlament va aprovar una llei que reconeix l'acció repressiva de l'Estat durant la dictadura militar (1973-1985) i el període previ al cop d'Estat (1963-1973). La nova llei atorgarà indemnitzacions a les víctimes de la repressió i a les famílies de la gent desapareguda i obliga l'Estat a emprendre accions materials o simbòliques de reparació moral per preservar la memòria de les víctimes, a més de reconèixer la responsabilitat institucional dels poders públics en les violacions dels drets humans comeses durant aquell període. Tot i que la justícia de l'Uruguai considera que la llei és inconstitucional, el Frente Amplio va aconseguir tirar endavant una llei de reparació moral de les víctimes al Parlament. No obstant això, els crims i les violacions dels Drets Humans comeses durant la dictadura encara no podran ser jutjades perquè així ho ha decidit la majoria en referèndum.

, roda el món

GALÍCIA • 100.000 PERSONES ES MANIFESTEN A FAVOR DE LA LLENGUA GALLEGA A LA CIUTAT DE SANTIAGO EL 18 D'OCTUBRE

Sis mesos de política espanyolitzadora i antigallega del PP a Galícia

Maria Obelleiro
Santiago de Compostel·la

Tot i que el PP de Galícia es defineix com a *galleguista* als seus estatuts, des que Alberte Núñez Feixóo va ser investit president de la Xunta de Galiza, els atacs a la llengua i a la cultura gallegues no s'han aturat. Les primeres mesures que va prendre el govern ja es dirigien a impulsar l'espanyolització, a retallar els drets lingüístics dels gallegoparlants i a menysprear la cultura gallega. En menys de sis mesos, el PP ha modificat la llei de la funció pública per evitar la garantia de l'ús del galleg a l'administració. Els populars van al·ludir a les "barreres lingüístiques" i van suggerir que el galleg, més que un idioma, és un problema, un llast. També han eliminat el decret d'educació infantil que feia referència a la norma que regula l'ús i la promoció de l'idioma en aquest àmbit. Han endarrerit les ajudes a la normalització i han retallat els pressupostos destinats a política lingüística més d'un 20%. Ara, pretenen modificar la llei de normalització lingüística -norma adoptada per consens al Parlament galleg- per oficialitzar la deformació toponímica en casos com *La Coruña*. Abans que s'acabi l'any, l'executiu de Feixóo publicarà un nou decret d'educació per acabar

PACO VILABARROS

Durant la mobilització, la 'praça de Quintana' de Santiago va quedar petita i es va omplir dos cops de manifestants

amb la norma vigent que estableix que, almenys, el 50% de les assignatures s'imparteixin en galleg, una mesura que ni tan sols s'està complint. A més a més, la Xunta ha eliminat les subven-

cions a les traduccions literàries al galleg i ha anunciat que deixarà d'organitzar el Cultural, la *Feria das Industrias Culturais*. Fins i tot ha canviat la nomenclatura de les *Galescolas* im-

plantades pel BNG, que ara es diuen *A galiña azul*. Tot i que Feixóo presumeix d'estar aplicant una "política d'austeritat", al PP no li ha importat gastar fons públics per canviar el rètol i el material

de més de 100 escoles infantils amb la finalitat d'evitar la referència al galleg en la seva denominació. A més a més de les retallades de l'escassa legislació en matèria lingüística, els membres del govern fan servir el castellà en l'acompliment de la seva funció pública i exclouen el galleg de les comunicacions internes. Davant l'incompliment sistemàtic de la llei de transparència de l'administració, el BNG -que acusa el PP de "tornar al franquisme" en matèria lingüística- ha portat diverses mocions al Parlament perquè es revalidi el compromís de la cambra gallega amb el *Plan Xeral de Normalización da Lingua Galega*. En aquest context, la plataforma ciutadana *Queremos Galegos* va celebrar, el 18 d'octubre, una manifestació històrica a Santiago de Compostel·la en contra de la política lingüística del PP. De poc va servir el silenci dels mitjans de comunicació propers al govern els dies previs a la marxa, ja que més de 100.000 persones van respondre a la crida del col·lectiu, que avui és la major expressió en defensa del galleg. El BNG, Esquerda Unida, el Frente Popular Galega, les plataformes Terra Galega, el PSdeG o el Partit Galleguista es van sumar en diferents graus a una mobilització que va adquirir una gran pluralitat i de la qual només es va autoexcloure el PP.

LAHAINE.ORG

Arrenquen les Jornades Antifeixistes de Madrid

El Centre Social Okupat La Traba de Madrid va ser escenari, el dissabte 24 d'octubre, de la inauguració de les Jornades Antifeixistes 2009: Madrid Anticapitalista, Antifeixista, Antiracista, amb el concert de Rest in Hate i Def con Dos, *potencial hardcore*. Les jornades proposen un programa de xerrades, col·loquis, videofòrums i taules rodones -acadèmiques amb festa i alguns concerts- al voltant de set eixos temàtics com el capitalisme, l'imperialisme, el feixisme o la repressió, entre d'altres. Les jornades se celebren els dijous, divendres i dissabtes i s'allargaran fins el 22 de novembre, després de passejar per la majoria de centres socials ocupats de la ciutat. La manifestació anual del 20N -organitzada per la Coordinadora Antifeixista de Madrid, que aquest any celebra el seu vintè aniversari- clourà les jornades. D'altra banda, la trobada no es podia estrenar en un marc de celebració més "idoni", ja que, el dimarts 20, es va fer pública la sentència de l'Audiència Provincial de Madrid que ha condemnat l'assassí de Carlos Palomino a 26 anys de presó (DIRECTA 154). El tribunal ha considerat que Estébanez és culpable d'assassinat amb l'agreujant de discriminació ideològica. LAIA GORDI

PAÍS BASC • RESISTÈNCIA A GALDAKAO PER PROTEGIR ELS ROURES DE LA TALA

Biscaia pren el relleu de la lluita contra el TAV des de dalt dels arbres

Marta Barba Gasso
Bilbao

Després dels quinze dies de resistència als arbres a la zona guipuscoana d'Itsasondo (veure DIRECTA 156), la lluita de resistència a les obres del Tren d'Alta Velocitat (TAV) ha continuat als boscos bascos. Passades les dues setmanes d'accions descentralitzades de suport a les activistes dels boscos i de denúncia de les empreses que continuen treballant a la zona, la darrera setmana, el poble biscaí de Galdakao ha pres el relleu. La resistència consisteix a protegir els últims roures autòctons que s'haurien de talar segons el traçat projectat per l'anomenada Y basca als *herrialdes* biscaïns. El projecte de les activistes de Galdakao va consistir en muntar una plataforma dalt d'un dels roures -a uns quinze metres d'alçada-, on es poguessin encadenar dues persones. Tot i que es tractava d'una acció que requeria molta logística i alhora molta feina de difusió, la van poder dur a terme el 12 d'octubre, "sumant esforços i noves incorporacions cada dia", segons expliquen les activistes. Novament, però, l'Ertzaintza es va presentar al lloc dels fets el 13 d'octubre amb un dispositiu de cinc cotxes tot-terreny de la brigada mòbil per despenjar les dues persones encadenades a la plataforma. A les persones que feien su-

port des de terra, des del bosc, les van obligar a marxar, després d'identificar-les i imputar-les. L'equip policial especialista en escalada és qui va despenjar les activistes de l'arbre. Després, se les van endur detingudes i es van assegurar que el roure fos talat la mateixa tarda. Les detingudes van ser posades en llibertat dues hores més tard, imputades per danys, coacció, desordres i desobediència. L'assemblea de la gent mobilitzada que es va celebrar al vespre del 13 d'octubre a Galdakao va ser més concorreguda que la dels dies anteriors i va decidir repetir l'acció la mateixa nit. Un nou grup de prop de deu persones es va endinsar al bosc. L'endemà, el 14 d'octubre, van tornar a detenir les dues activistes que s'havien penjat de la plataforma mentre, des del bosc i dispersades, d'altres cridaven i despleguen algunes pancartes. Després de les quatre detencions (en dos dies) i del fort boicot mediàtic, les activistes van decidir abandonar les accions el 14 d'octubre. Per cloure la setmana de mobilitzacions, es va convocar una manifestació fúnebre pel poble de Galdakao, el diumenge 18 d'octubre, durant la qual van passejar un dels roures talats a la zona. Finalment, tot i que no van poder continuar amb la resistència el temps que volien -i, per tant, tampoc no van poder generar el ressò que pretenien-, les activistes van valorar l'acció

positivament. D'una banda, amb pocs dies, van aconseguir reunir gent diversa i de diferents poblacions, molta de la qual no procedia de cap col·lectiu d'oposició al TAV. Per les activistes, això significa una "autodemostració" de forces i d'ànims per continuar amb la lluita i per continuar-la fent un salt qualitatiu en el tipus d'accions i de resistència. A més a més, l'acció no va ser en va ja que, els dies següents, la policia rondava per la zona perquè s'esperava més accions. En una setmana, doncs, "es va encerrar tot el recinte d'obres amb tanques de seguretat", segons expliquen les participants de la protesta. D'altra banda, al marge d'aquesta resistència al poble de Galdakao, durant les darreres setmanes s'han anat duent a terme diferents accions contra el TAV: crema de màquines, saturació de les constructores amb trucades i faxos o l'ocupació de la diputació de Guipúscoa amb arbres talats de les obres -el dia 22 a Donosti. Aquesta setmana també s'ha confirmat que els equips de bàsquet del País Basc promocionaran el TAV-Euskadi a les samarretes, cosa que encara anima més la gent mobilitzada a tirar endavant la lluita contra el TAV. Una lluita que, a més a més, sembla que cada cop arriba a més gent, genera més costos a les empreses i entorpeix la construcció de la infraestructura més destructora que s'ha plantejat mai a Euskal Herria.

EL PAKISTAN • EL NEXE ENTRE L'EXÈRCIT I ELS TALIBANS PODRIA CONDUIR EL PAÍS A LA GUERRA CIVIL

Cap on va el Pakistan?

Farooq Sulehria
Islamabad

“Cap on va el Pakistan?”. Aquesta és la pregunta que, avui, es repeteix pesadament als mitjans de comunicació internacionals arran de l'augment d'atacs suicides de les últimes dues setmanes. Però no ha estat la mortaldat dels darrers atacs a la província fronterera amb l'Afganistan el que ha fet despertar el pànic mundial, sinó que ara aquests atacs s'han convertit en la carn de l'usual negoci dels titulars de la premsa. Segons el diari *Dawn*, capçalera principal del Pakistan, durant els últims dos anys hi ha hagut 280 atacs talibans, que s'han endut la vida de 2.200 persones. L'assalt a la Caserna General -gelosament vigilada per l'exèrcit pakistanès- del 10 d'octubre, que va traumatitzar tots i cadascun dels ciutadans pakistanesos, va ser menys sagnant, però molt més simbòlic. I l'atac coordinat a tres instal·lacions diferents de la policia, el 15 d'octubre a Lahore -la segona ciutat més gran del país-, va reforçar la sensació d'insseguretat. La decisió del govern de tancar les escoles i els col·legis a tot el Pakistan -presa el 20 d'octubre,

El diari 'Dawn', la principal capçalera del país, publica que en els darrers dos anys hi ha hagut 280 atacs talibans, que s'han endut la vida de 2.200 persones

després d'un atac suïcida a la Universitat Islàmica Internacional d'Islamabad -va servir per acabar de sembrar el pànic. La ciutadania, espantada, especialment a les grans ciutats, no s'atreveix a sortir de casa a no ser que sigui absolutament necessari. Els comerciants es queixen que hi ha hagut un descens important de clientela.

Els comentaristes dels mitjans de comunicació del Pakistan han interpretat l'onada d'atacs recent com un últim -i desesperat- intent dels talibans per impedir una operació militar a Waziristan del Sud, l'últim enclavament talibà. Però, si la veritable intenció dels talibans era aquesta, els atacs han resultat contraproduents. El 17 d'octubre, l'esperada ofensiva militar a Waziristan del Sud es va posar en marxa. Amb l'ajuda d'avions i helicòpters de combat, 30.000 soldats pakistanesos van ser enviats a lluitar contra 10.000 talibans. El portaveu militar, el general Athar Abbas, ha explicat que l'exèrcit extingirà els talibans de Waziristan del Sud en sis o vuit setmanes.

Guàrdies de seguretat de l'exèrcit pakistanès vigilen la zona del quarter general assaltat pels talibans l'11 d'octubre

Tindran èxit els militars? Abans de respondre la pregunta, cal definir el concepte d'èxit. Si l'objectiu és assegurar Waziristan del Sud, l'exèrcit tindrà èxit. Si el propòsit és eliminar els talibans, la resposta és negativa. L'exèrcit ha bombardejat incansablement els militants de la regió des dels inicis de l'ofensiva a la vall de Swan i els ha empès cap al Punjab i d'altres parts del país. A més a més, l'ofensiva de Waziristan és una operació en contra dels talibans, però és selectiva. Només s'aplica en contra d'aquells que es troben fora del control de l'exèrcit. És a dir, contra els talibans *dolents* als ulls de l'exèrcit. Aquells que fan la guerra a les forces dels Estats Units a l'Afganistan no els preocupen, són els talibans *bons*. De la mateixa manera, els grups com Jaish-i-Muhammadi i Lasker-i-Tayyaba, constituïts per l'exèrcit del Pakistan per sagnar l'Índia al Caixmir, continuen gaudint de la impunitat més absoluta. I la infraestructura de la gihad -que comprèn *maskars* (campaments d'entrenament militar) i la majoria de madrasses (escoles de l'Alcorà) des d'on es fomenta la guerra santa- no s'estan desmantellant. Només una petita part de la premsa pakistanesa està denunciant reiteradament el nexa clar que existeix entre militars i talibans.

Els mitjans de comunicació pakistanesos dominats per la dreta religiosa, en general, han estat favorables als talibans i, fins fa poc, els glorificaven com a força de resistència paixuta en lluita contra l'imperialisme dels EUA. En canvi, la majoria

dels paixuts del Pakistan veuen els talibans com una amenaça per la cultura paixuta, per l'economia, pel progrés i per la pau. Excepte alguns militants d'esquerres i alguns islamistes, la gent creu que els talibans són una força de resistència i els paixuts del Pakistan es pregunten per què els talibans assassinen civils o

Els paixuts del Pakistan es pregunten per què els talibans assassinen civils o bombardegen les seves escoles, si el que volen és alliberar l'Afganistan

bombardegen les seves escoles, si el que volen és alliberar l'Afganistan. Els paixuts no volen deixar-se créixer la barba ni renunciar a la dansa o la música ni deixar d'enviar les seves filles a les escoles en nom de "l'alliberament de l'Afganistan" que els talibans volen dur a terme. En aquest sentit, fets com la destrucció de l'economia, el bombardeig d'escoles per privar d'educació 100.000 nenes o altres accions absurdes en nom de la xaria -la llei islàmica- han fet que els talibans siguin summament im-

populars. És evident que els talibans han perdut la simpatia del poble. Als islamistes del país, als partits de dreta, a alguns columnistes o a un espectacle televisiu molt popular (que abans era utilitzat per exaltar els talibans), ara els és impossible defensar la seva violència insensata. Alguns, fins i tot, s'han tornat en contra dels talibans. D'altres s'amaguen darrere les teories de la conspiració que culpen l'Índia, els EUA o Israel.

Però la manca de suport de la massa o la mala imatge pública no és cap molèstia pels talibans. No estan fent una campanya electoral. Ells són una banda a càrrec d'aquells fanàtics que es dediquen a fer el que ells creuen que és la gihad. Així, l'augment o l'enfonsament de la popularitat dels talibans no explica la força del fenomen talibà. La pobresa, el patrocini de l'Estat, la intervenció agressiva dels EUA a la regió i els petrodòlars són el que alimenta la seva militància. Cada any, hi ha desenes de milers de graduats de les escoles de l'Alcorà i un nombre considerable d'aquests *doctorats* en el fanatisme estan disposats a immolar-se per la causa. Les escoles de l'Alcorà mantenen la cria de talibans -que, literalment, significa "estudiants de les escoles de l'Alcorà".

Unes escoles que s'han convertit en una amenaça real

Les escoles també són una amenaça per les plantes nuclears del Pakistan? Davant la presència de mig milió de soldats de l'exèrcit això sem-

bla altament improbable. L'única possibilitat -menys probable- és que el general Kayani -cap militar- sigui derrocat a través d'un cop d'oficials radicals islamistes per prendre el control de les armes nuclears del país. Aquests islamistes militars, però,

Cada any, hi ha desenes de milers de graduats de les escoles de l'Alcorà i molts d'aquests 'doctorats' en fanatisme estan disposats a immolar-se per la causa

tindrien poques possibilitats a causa del seu aïllament, cada vegada més gran dins els rangs inferiors. A més a més, la cúpula militar -ocupada en maquillar la seva imatge, molt entelada durant la dictadura de Musharraf- no se sumaria fàcilment a un cop d'Estat a curt termini. L'Estat s'encarregarà d'aturar la marea actual d'atacs suicides i la classe dominant no tolerarà cedir l'Estat en safata a una banda de fanàtics. Però el Pakistan es manté en una situació molt propera a la d'una guerra civil.

, espai directa

+ Suma-t'hi + pàgines + continguts + actualitat + reflexió + anàlisi

A partir de gener de 2010 Illacrua i la Directa treballaran conjuntament per convertir-se en un setmanari alternatiu de referència, ampliant el ventall d'informació i incorporant un tractament més profund sobre l'actualitat.

+ informació:
imesd@setmanaridirecta.info; imesd@illacrua.cat

Subscriu-te a la Directa i emporta't un regal a elegir entre cd's, samarretes i llibres...

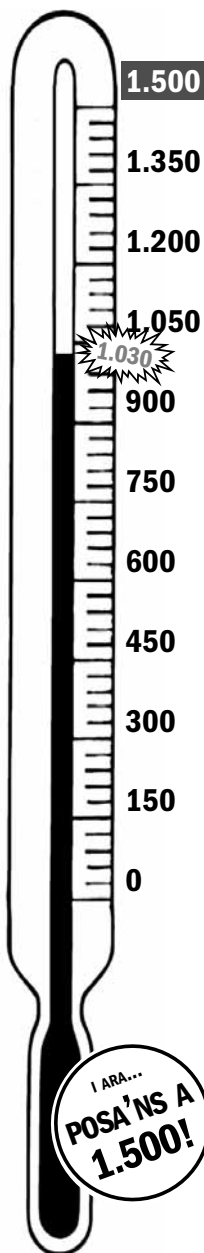
Consulta el catàleg a la nostra web: www.setmanaridirecta.info

PUNTS DE VENDA:

BARCELONA. LES CORTS: Copisteria Facultat de Biologia UB | Copisteria Facultat de Física i Química UB | Llibreria l'Economista Facultat d'Economia UB. **GRÀCIA:** Cap i Cua · Torrent de l'Olla, 99 | Infoespai · Plaça del Sol, 19 | Taifa · Verdi, 12 | Distrivinyes · Or, 8 (plaça del Diamant) | Quiosc Punt i Coma · Guillem Tell, 29 | Estanc · Roselló amb Castillejos. **EIXAMPLE:** Quiosc Manu · Nàpols-Roselló, 6. **CLOT:** La Farinera · Gran Via, 837 | CSO La Revoltosa · Regent, 82. **SANT ANDREU:** Patapalo · Rubén Darío, 25 | Bar La Lira · Coroleu, 14 | Bar La Lluna · Ramón Batlle, 17 | Quiosc Comerç · Plaça Comerç | Quiosc Rambla · Fabra i Puig, 10 | Trèvol · Portugal, 22. **NOU BARRIS:** Ateneu Popular de 9 Barris · Portlligat, 11-15 | Can Basté · Passeig Fabra i Puig, 274 | Casal de Joves de la Guineueta · Pl. ca n'Ensenya, 4. **CIUTAT VELLA:** AQUENI · Méndez Núñez, 1 principal | Xarxa Consum Solidari · Pl. Sant Agustí Vell, 15 | El Lokal · Cera, 1 bis | La Rosa de Foc · Joaquín Costa, 34 | Quiosc Colom · Rambles | Quiosc Tallers · Rambles | Quiosc Canaletes · Rambles | Quiosc Hospital · Rambles. **SANTS:** Centre Social de Sants · Olzinelles, 30 | Espai Obert · Violant d'Hongria, 71 | La Ciutat Invisible · Riego, 35 | Terra d'Escudella · Premià, 20 | Teteria Malea · Riego, 16. **POBLENOU:** Llibreria Etcètera · Llull, 203. **BELLATERRA:** Quiosc de Ciències de la Comunicació. **BERGA:** Llibreria La Mafalda · Plaça Viladomat, 21. **BISBAL D'EMPORDÀ:** Casal Estel Roig · Pg Marimon Asprer, 11 ier | Ateneu Llibertari Paquita · Pg Marimon Asprer, 16. **CORNELLÀ DE LLOBREGAT:** El Grillo Llibertario · Florida, 40 | CSO Banka Rota · Rubió i Ors, 103. **ESPARREGUERA:** Taverna Catalana L'Esparracat · Feliu Munné, 18. **ESPLUGUES DE LLOBREGAT:** Quiosc Reine · Ctra. Cornellà amb Dr. Manuel Riera | Ubud Artesania · Mestre Joaquim Rosal, 22. **FIGUERES:** Estanc Soler · Plaça de l'Ajuntament, 22. **GIRONA:** Llibreria 22 · Hortes, 22 | Llibreria Les Voltes · Plaça del Vi, 2 | La Màquia · Vern, 15. **SANTA COLOMA DE GRAMENET:** La Krida · Sicília, 97 | Ateneu Julià Romera · Santa Rosa, 18. **GRANOLLERS:** Llibreria La Gralla · Plaça dels Cabrits, 5 | Anònims · Miquel Ricomà, 57 | El Racó Ecològic · Roger de Flor, 85. **L'HOSPITALET DE LLOBREGAT:** Quiosc Montserrat · Pl. Mare de Déu de Montserrat | Quiosc · Plaça del Repartidor | La Resistència · Rosalia de Castro, 92. **LLEIDA:** Ateneu La Maranya · Parc, 13 | La Falcat · La Panera, 2 | Quiosc Discom · Alfred Perenyà, 64 | Espai Fanàtic · Pi i Margall s26. **MATARÓ:** Llibreria Robafaves · Nou, 9. **MANRESA:** Moe's · Joc de la Pilota, 91. **Quiosc Arroniz** ·AVINGUDA de les Bases, 31. **MOLINS DE REI:** Llibreria Barba · Rafael Casanova, 45 | La Bodegueta · Pintor Fortuny, 45. **PALAFRUGELL:** Ateneu Palafrugellenc · Ample, 1. **EL PRAT DE LLOBREGAT:** KOP El Prat · Doctor Soler i Torrents, 36 | Quiosc Piscis ·AVINGUDA Montserrat, 45. **REUS:** Bat a Bat Kultur · Sant Elies, 29. **RIBES DEL GARRAF:** Llibreria Gabaldà · Plaça de la Font, 2. **SANT BOI DE LLOBREGAT:** Ateneu Santoia · Av. Maria Girona, 2. **SANT FELIU DE LLOBREGAT:** Teteria Índia · Jacint Verdaguer, 9 | Ateneu Sanfeliuenc · Vidal i Ribas, 23. **SANT JOAN DESPI:** Llibreria Recort · Major, 60. **LA SEU D'URGELL:** Llibreria La Llibreria · Sant Ot, 1. **SOLSONA:** Llibreria Cal Dach · Sant Miquel, 5. **TARRAGONA:** CGT Tarragona · Rambla Nova, 97-99, 2n pis. **TERRASSA:** L'Estapera · de Baix, 14. **VALLS:** La Maria de Valls · Forn nou, 26. **VIC:** Llibreria La Tralla · Riera, 5. **VILADECANS:** Llibreria Els Nou Rals · Sant Joan, 19. **VILAFRANCA DEL PENEDÈS:** La Forna · Sant Julià, 20.

SUBSCRIPTÒMETRE

Directament presenta'ns!

Si voleu organitzar una presentació del setmanari, truqueu o escriviu un mail a directa@setmanaridirecta.info

ILLACRUA I LA DIRECTA HEM DECIDIT AVANÇAR JUNTES

SUMA-T'HI!

+ INFO:
<http://imesd.wordpress.com>
imesd@illacrua.cat
imesd@setmanaridirecta.info

SETMANARI DE COMUNICACIÓ

Bulleta de subscripció

DIRECTA

Nom..... Cognoms..... Edat.....

Adreça.....

Població..... Codi Postal.....

Correu electrònic..... Telèfon.....

Quota: Ordinària ☐ 70 euros / Solidària ☐ 140 euros Altres quantitats ☐ euros

Forma de pagament: Domiciliació ☐ (escriviu a sota el número de compte corrent) / Ingrés ☐

*Amb la subscripció rebré cada setmana la publicació durant un any

Si ☐ No ☐ Vull rebre informació de qüestions relacionades amb la Directa

Com has conegut la Directa?.....

Ens comprometem a no facilitar les dades a tercers ni fer-les servir amb finalitats alienes a la Directa i a esborrar-les en cas de baixa

LUCANO

Cada dimarts a les 21h
Sala El Enko,
Consell de Cent, 472

Tragèdia romana amb pollastre a l'est, vi i assassins!

Autor: Marc Sureda i Director: Jaume M. Serra (La Quadra Màgica)

4 euros

DESCOMPTA

Descompte Directa!!

Presentant la següent entrada, tindrà un descompte de 2 euros a l'espectacle "Pau" de la companyia teatral "La Quadra Màgica"

ATENCIÓ

, observatori dels mitjans

observatorimijans@setmanaridirecta.info

PREMSA

L'Estat espanyol cau vuit punts en el respecte a la premsa

El nou estudi de Reporters Sense Fronteres només esmenta tres casos en què es vulnera la llibertat de premsa a l'Estat espanyol a l'hora de classificar-lo i obvia els atacs i les amenaces simbòliques i polítiques contra un periodisme de qualitat a les nacions sense estat

Alba Gómez i Xavier Blasco Piñol

Reporters Sense Fronteres (RSF) va publicar el vuitè informe sobre la llibertat de Premsa al Món el dia 20 d'octubre. Es tracta d'una anàlisi de les violacions contra la llibertat de premsa produïdes entre el setembre de 2008 i l'agost de 2009 i té en compte el grau de llibertat que tenen els periodistes i els mitjans dels diferents països, les mesures governamentals per respectar aquesta llibertat, la censura, els atacs als professionals de la informació, etc. Entre altres dades, en aquest darrer informe, hi destaca el descens de posició de l'Estat espanyol, que ha caigut del lloc 36 al 44 del rànquing de països on es respecta la llibertat de premsa. Durant els darrers dos anys, ha passat de la posició 33 a la 44 i ha tornat a solcar la franja dels 40, que és on estava situat en plena època Aznar. L'informe diu que, a l'Estat espanyol, els periodistes encara es veuen amenaçats físicament. Concretament, parla de les agressions dels Mossos d'Esquadra a diversos periodistes el 18 de març passat durant la manifestació anti-Bolonya de Barcelona; de l'agressió que va patir el periodista esportiu de la SER Manolo Lama per part d'altres del Real Madrid el 17 de març i de l'atac d'ETA -la nit del 7 al 8 de juny- al diari *El Correo* a Zamudio ("al País Basc espanyol", especifica el text).

Així, doncs, si fem un recorregut pel llistat dels països escrutats, veurem que Bòsnia, Mali, Jamaica o l'Urguai poden dir que tenen una premsa més lliure que no pas la de l'Estat espanyol i -també- que Dina-

ARXIU ALBERT GARCIA

marca, Finlàndia, Irlanda, Noruega i Suècia encapçalen el rànquing de "bones pràctiques periodístiques".

Ara bé, RSF no és precisament una organització transparent ni deslligada dels interessos polítics (de fet, rep finançament de Washington a través de la National Endowment for Democracy, una oficina vinculada a la CIA, segons el mateix *The New York Times*). El posicionament de l'organització francesa en relació a la política de Cuba o Veneçuela, per exemple, ha estat unívoc, ja que s'ha encarregat de desprestigiar aquests governs mitjançant la crítica crua i sense matisos.

L'organització té una manera curiosa de considerar què és i què no és una vulneració del principi de llibertat de premsa. Les amenaces i els atacs simbòlics i polítics contra un periodisme de qualitat que ofereixi

un servei públic al ciutadà no es tenen en compte al seu estudi. RSF no les considera un atac contra la llibertat de premsa. Només se centra en les agressions físiques contra periodistes. I dels mitjans de les nacions sense estat, ni en parla. L'informe, doncs, grinyola sobretot per allò que silenciava. Un exemple és el fet que no esmenta el tancament sistemàtic de repetidors de TV3 al País Valencià (el Tribunal Superior de Justícia del País Valencià acaba d'admetre un recurs de l'executiu de Francisco Camps perquè es tanqui el repetidor que dona cobertura a l'àrea metropolitana de València). Ni tampoc es fa ressò de la instrumentalització de Canal 9 per part del PP i de la Generalitat valenciana, en particular. I tot això en un context de desprecis vers l'oposició al canal -tal com denuncien els mateixos treballadors de la

televisió pública- i davant el fet que no s'hagi parlat del Bloc Nacionalista Valencià des de les eleccions europees. Però l'informe de RSF també passa per alt el fet que 1.500 treballadors de Ràdio Televisió Valenciana (RTVV) continuen sense conveni col·lectiu dos anys després d'haver-lo aprovat. O el fet que, a l'Estat espanyol, entre el juny de 2008 i l'abril de 2009, 2.221 periodistes han perdut la feina (els treballadors de 20 Minutos ja han anunciat una vaga pel 12 de novembre per denunciar la incapacitat dels directius de salvar l'empresa). L'informe tampoc no alerta del desballestament de Ràdio 4 i de TVE a Catalunya; ni del nou contracte-programa d'IB3, la cadena pública de les Illes, que perpetua una televisió deficitària i d'escassa qualitat, com denuncia el mateix Sindicat de Periodistes de les Illes Balears (SPIB). Resulta versemblant, doncs, pensar que, si l'estudi s'hagués presentat ara, RSF tampoc no parlaria de la destitució fulminant de les editors del Teleberri d'Euskal Telebista (ETB) pel tractament de les detencions de dirigents *abertzales*, on es recullen opinions contràries a les detencions. Ni del silenci que, a casa nostra, imposen els mitjans a les mobilitzacions per l'alliberament d'Àrmau Casellas (a *can Cuní*, l'Ajuntament va tallar les càmeres de trànsit en el moment que es veien els efectes de la manifestació en suport del pres anarquista i gairebé cap mitjà no es va fer ressò de l'ocupació simbòlica de Catalunya Ràdio per denunciar la situació crítica que patia Casellas després de 100 dies de vaga de fam). La llista continua...

> TV3 suavitza el 'savoir-faire' dels Mossos

Agents antidisturbis sense número de placa visible al pit van rememorar, a Reus, les càrregues contra manifestants i periodistes que van obrir la polèmica el mes de març de 2009, durant la mobilització d'estudiants anti-Bolonya de Barcelona. El sindicat Unió de Pagesos (UP) va convocar una protesta, el 24 d'octubre a Reus, per reclamar uns preus més justos pels productes del camp. Quan la marxa va mirar d'accedir al pati de la delegació de la Conselleria d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, la policia va carregar contra els pagesos. Un dels agredits va ser un càmera de TV3 -que ho va enregistrar tot- a qui, a més a més, els agents van demanar que els lliurés les imatges, cosa a la qual es va negar. El Sindicat de Periodistes de Catalunya (SPC) denuncia que els Mossos d'Esquadra "hagin tornat a agredir representants dels mitjans de comunicació" convenientment identificats. El sindicat considera també que l'exigència de lliurar les imatges "agreuja l'agressió, ja que demostra que el que molestava als agents és que hi hagués imatges de la càrrega". Els Telenotícies de TV3 van informar de la protesta dels pagesos i de les càrregues policials, però ho van fer després d'editar el material del càmera agredit, de manera que tot plegat apareix com una batutta amb les forces igualades i en què, fins i tot, sembla que qui la comença són els mateixos manifestants. El web de l'*Avui*, en canvi, recull tota una seqüència sense editar de la brutal agressió dels mossos. En aquesta ocasió, no sembla pas que la càrrega hagi estat ordenada contra la premsa perquè se'n faci ressò i faci caure algú del govern, sinó que es tractaria -més aviat- d'una mala gestió de la Conselleria d'Interior, que hi va destinar menys efectius dels habituals en aquests casos, barrejada amb un excés de testosterona autoritària de la policia catalana. XBP

FREQÜÈNCIES LLIURES I POPULARS [RÀDIO I TELEVISIÓ]

Ràdio Bronka 104.5FM Àrea metropolitana de Barcelona www.radiobronka.info | Contrabanda 91.4FM Àrea metropolitana de Barcelona www.contrabanda.org | Ràdio Línea IV 103.9FM Barcelona www.radiolinea4.net | Ràdio Pica 96.6FM Barcelona www.radiopica.net | Ràdio Trama 91.4FM Sabadell www.radiotrama.net | Ràdio Kaos 90.1FM Terrassa www.canangladajove.terrassa.net | Ràdio Pinsania 90.6FM Berguedà www.radiopinsania.net | Ràdio 90 101.4FM Olot www.r90.org | Ràdio Klara 104.4FM València www.radioklara.org | Radio Malva 105FM València www.radiomalva.wordpress.com | Radio Aktiva 107.6FM Alcoi www.radioaktivafm.blogspot.com | Radio Mistelera 100.8FM Dènia - La Xara www.lamistelera.org | La Tele 52UHF Gràcia (Barcelona) www.okupemlesones.org | Coettv Nou Barris (Barcelona) coettv@gmail.com | Gramenettv Gramenet del Besòs www.tvgramenet.org

productes de la terra
El portal de venda de productes dels PPCC
www.productesdelaterra.cat

La Maria de Valls
Tot per el cultiu del cannabis
C/ Forn Nou, 26
43800 Valls (Tarragona)
Telefon: 977 608 329
lamariadevalls@hotmail.com
www.lamariadevalls.com

Diagonal
El lobby transgènico en el Gobierno 29
LAS SUSCRIPCIONES HACEN POSIBLE ESTE PROYECTO
SUSCRÍBETE DESDE 25€

pàgines continguts
actualitat + anàlisi
+ Suma-t'hi

FES SENTIR
LA TEVA VEU
Per l'alliberament de gènere, de classe i nacional!
coordinadora obrera sindical
www.sindicat-cos.org
info-cos@sindicat-cos.org

, expressions

cultura@setmanaridirecta.info

Ressons d'Euskal Herria

La tardor barcelonina s'omple de melodies basques amb la dotzena edició del cicle Euskal Herria Sona

Xavier Urbano
expressions@setmanaridirecta.info

Aquest any, després d'unes quantes edicions, la Mercè ens ha quedat coixa: l'Ajuntament ha posat totes les dificultats possibles perquè una de les activitats més interessants de la Festa Major de Barcelona, Euskal Herria a la Mercè, organitzat per l'Euskal Etxea, no es pogués celebrar. El que no ha fallat, però, és l'arribada del festival de tardor Euskal Herria Sona, que enguany celebrarà la seva dotzena edició. Arriba mantenint el seu format

de concerts, repartint les seves actuacions entre diferents espais (l'Auditori, la Plaça del Rei, la Farinera del Clot, el CAT i el propi Euskal Etxea) i acostant-nos un retrat de l'actualitat musical d'Euskal Herria.

Cal destacar, també, la voluntat que tenen els seus impulsors de mantenir l'oferta d'activitats formatives: tallers, la nit basca, el *trikipoteo* i els habituals concerts, gratuïts i de pagament, però a preus accessibles. El disseny de tot el cicle, molt cuidat, també esdevé una mostra de la constant renovació que està vivint aquesta imprescindible entitat basca.

Ruper Ordorika a l'Auditori

Aquest any, Ruper Ordorika farà els honors a l'Auditori. El folk va a càrrec d'Iñaki Plaza i Ion Garmendia, Maddi Oihenart i Korrontzi, que oferiran els seus concerts al CAT. Hegokoak, Rafa Rueda i Aristizabal & Barandiaran presentaran les seves propostes de petit format. El cicle acabarà amb un concert de la banda de rock Gatibu, acompanyada d'Arramazka, a la Farinera del Clot.

Al marge dels concerts, una de les activitats més populars de l'Euskal Herria Sona és la Nit Basca, el 12 de novembre, on se succeeixen

representacions, danses, *txalapartaris* i moltes sorpreses, per acabar amb música fins a altes hores de la matinada. Una autèntica nit de germanor. L'altra activitat destacada és el *Trikipoteo* (el 21 de novembre), que any rere any augmenta la seva popularitat, amb el risc de desbordar-se. De bar a bar, acompanyats per la *trikitixa* i el pandero, la vila de Gràcia s'omple de catalans i bascos disposats a donar-ho tot per la causa. Els més devots acabaran al CAT, al concert de Korrontzi. L'estat en què ho faran és tota una incògnita. O no.

Gatibu

Dia: 5 de desembre.
Lloc: Centre Cultural la Farinera del Clot.
Preu: 5 euros
(2,5 euros sòcies de l'Euskal Etxea).

Gatibu arriba a Barcelona per presentar el seu nou treball *Laino guztien gainetik eta sasi guztien azpitik* (Per sobre de tots els núvols i per sota de tots els esbarzers). En aquest treball, han prescindit de col·laboracions i s'ho han fet tot ells. El single de presentació és tota una declaració: "Bang-bang txik-txiki bang-bang", on deixen clar que tenen intenció de defensar el seu rock contundent davant les propostes més ballables. Si el seu anterior disc va rebre el premi de l'associació de *bertzolaris* de Getxo, el seu segon treball no ha pogut començar millor: el programa EGaztea d'EITB els ha concedit el premi a la millor cançó i al millor àlbum. Els acompanyaran Arramazka (Esgarapant).

Ruper Ordorika

Dia: 28 de novembre.
Lloc: L'Auditori.
Preu: 15 euros
(12 euros sòcies Euskal Etxea).

La veu serena i propera de Ruper Ordorika fa gairebé 30 anys que ens regala incomptables moments de bellesa que l'han destacat com un dels cantautors bascos més importants de l'actualitat. Alimentant-se, d'una banda, de la música popular de la seva terra i, de l'altra, de la influència del món anglosaxó, va optar per aixecar-se com un creador personal que parlava del seu dia a dia, del seu temps, sense aspirar a ser un patriota o un poeta romàntic. A través de lletres pròpies i d'escriptors com Bernardo Atxaga o Joseba Sarrionandia, ens ha cobert de sensibilitat i reflexions intel·ligents vestides de folk, rock i, fins i tot, de música tradicional.

Korrontzi

Dia: 21 de novembre.
Lloc: Centre Artesà Tradicionari (CAT).
Preu: 5 euros
(2,5 euros sòcies de l'Euskal Etxea).

Korrontzi neix amb la intenció de revisitar la música tradicional basca des d'un punt de vista contemporani. Dos anys després de la seva formació, van ser convidats al festival Eurofolk de Màlaga, que els va acabar atorgant el premi a la millor banda de folk internacional. Aquest petit detall és una mostra del compromís i la seriositat del projecte liderat per Agus Barandiaran (acordió diatònic) i Mikel Romero (mandolina, guitarra...). Korrontzi són una amalgama de ritmes folk i sabor popular: sons alegres, ballables i suggeridors amb cançons emotives i plenes de moments passionals. Ja han publicat dos treballs i vénen disposats a posar la nota final al *trikipoteo* que tindrà lloc pels carrers de Gràcia el mateix dia.

Rafa Rueda

Dia: 13 de novembre.
Lloc: Convent de Sant Agustí.
Preu: 5 euros
(2,5 euros sòcies de l'Euskal Etxea).

El cantant i guitarrista basc Rafa Rueda va trencar els esquemes del rock radical basc al capdavant dels metalls Pi LT i ara ho fa en solitari amb un tercer disc on pica l'ullet al públic català i grava en aquesta llengua els temes "Lligams" i "En deute amb les fotografies". *Zuhaitz okerretan gora noa* podria traduir-se com "grimpant pels arbres torts", una reivindicació de la diversitat per sobre de la uniformitat present en deu cançons que formen un àlbum pop amb un lleuger regust de soul. El disc ha tingut la participació de músics de la banda de directe de Lou Reed, com el baixista Fernando Saunders, la violoncel·lista Jane Scarpantoni i el bateria JT Lewis.

MÚSICA

Deu anys de Fires Populares a Girona

Els concerts de Cesk Freixas i Mazoni o el recital dels poetes Carles Rebassa i Oriol Ponsatí són alguns dels reclams de les activitats de l'Ateneu 24 de Juny

Directa Girona
expressions@setmanaridirecta.info

Arriba el fred a la ciutat de Girona i això és sinònim que també arriben les fires. El cap de setmana del 24 i 25 d'octubre van començar les festes de la ciutat, amb les populars Barraques i els concerts al passeig de la Copa. A més a més, enguany se celebra el desè aniversari de les Fires Populares que organitza l'Ateneu 24 de Juny, el casal popular independentista de Girona. Les activitats de les Fires Populares van començar el divendres 23 d'octubre i s'allargaran fins el diumenge 1 de novembre.

Com cada any, paral·lelament al programa oficial, diferents indrets de la ciutat acullen propostes alternatives als concerts de Barraques. Durant la setmana, hi ha diferents actes preparats com el *Bicicrucis*, que començarà el seu recorregut a la plaça Catalunya el dimecres 28 d'octubre a les 9 del vespre, aprofitant que el dijous 29 és festiu a la ciutat. Durant aquest recorregut festiu per reivindicar l'ús de la bicicleta hi haurà vuit parades amb obsequi i també es donarà un premi a la millor disfressa.

Cançó i poesia

El mateix dimecres 28, a la plaça General Marvà, als Jardins de la Muralla es farà un concert on tocaran diferents grups. Destaca el cantautor del Penedès Cesk Freixas, especialment vinculat a la ciutat perquè hi ha viscut durant més d'un any. Freixas, a més a més, actua regularment al bar El Cercle. El cantautor avançarà algunes de les cançons del disc que està acabant d'enregistrar, *La mà dels qui t'esperen*. Completaran la nit el grup El Pati -que es mou entre el pop i la rumba- i Nadies, un grup que fusiona diferents estils que van del rock al flamenc, passant pel reggae.

Destaca el concert del cantautor Cesk Freixas, que actua de forma regular a la ciutat

El dijous 29 d'octubre hi haurà una castanyada popular, un concurs de truites i un berenar. La nit tindrà un to marcadament poètic amb el recital del mallorquí Carles Rabassa i el figuerenc Oriol Ponsatí. Rabassa és una de les veus més esmolades de la nova generació de poetes catalans, que va guanyar el premi de poesia de Gandia amb el treball *Els joves i les*

El poeta Carles Rabassa i la cantautora Rosó Sala actuaran a Girona

vidues (2006). Ponsatí és codirector del Festival de Música Contemporània de Girona i coordinador de la col·lecció d'assaig musical *conTmpos Documenta Universitaria*. A la plaça dels Jurats, a partir de dos quarts de 9 del vespre, hi haurà un concert del cantautor tarragoní Josep Romeu i de la cantautora de Roses Rosó Sala. Ambdós presentaran els seus debuts discogràfics: *Petjades i La ciutat imaginària*, respectivament.

El divendres 30 d'octubre, a partir de les deu de la nit, l'Ateneu 24 de Juny acollirà el concert de la cantautriu La Maria Rosa, que presentarà el seu primer disc, *Só pra vacilar*. El dissabte 31, a la mateixa plaça General Marvà, el grup de teatre social Kilalia oferirà un espectacle. A partir de les 8 del vespre hi haurà un concert amb el jove grup de música gironí Moskatell, els també gironins Praga i el bisbalenc Mazoni. Praga són un grup d'indie-pop de la ciutat de Girona amb dos discos a l'esquena, el darrer titulat *My First Reflection* (Ariadna Records, 2008). Mazoni és un dels valors més sòlids del nou pop en català i presentarà les cançons del seu darrer treball, *Eufòria 5 - Esperança o* (BankRobber, 2009).

Fires Populares 2009

Del 23 d'octubre a l'1 de novembre.
Organitza: Ateneu 24 de juny.

Els actes de les Fires Populares clouran el diumenge 1 de novembre amb una xocolatada, faràndula social i un espectacle de màgia a partir de les 5 de la tarda.

CAMPANYES

El gustet de compartir a la Mediterrània

Cultura lliure i tradició oral a la dotzena edició de la Fira Mediterrània de Manresa

Blanca Balanyà
expressions@setmanaridirecta.info

Compartir Dóna Gustet (CDG) és un projecte que treballa des de diferents disciplines per la recerca i la difusió de la cultura popular, lliure i de transmissió directa. Ideat i dinamitzat pel músic Marc Sempere, CDG va guanyar el premi del concurs de la darrera edició de la Fira Mediterrània de Manresa. Un guardó que els ha permès enregistrar un disc -*Marquet*- i que presentaran durant la pròxima edició de la fira, que tindrà lloc els dies 5, 6, 7 i 8 de novembre a la capital del Bages.

Però no serà un concert de presentació normal i corrent: CDG ha fet una autèntica opa (amistosa, això sí) a la fira, que enguany programa una vintena d'esdeveniments musicals, audiovisuals, teatrals, gastronòmics i de cultura popular relacionats amb aquest projecte de difusió de la cultura lliure. Així, durant les quatre jornades de la fira, l'Auditori Sant Francesc i la plaça Gispert de Manresa acolliran *performances* pictòriques, xerrades, paelles populars i dos concerts on es presentarà -en format acústic i en format orquestra- la banda que du el disc *Marquet* al directe: Carrer Present.

Reinterpretar la tradició

El punt d'origen de CDG és la recerca i la reinterpretació de cançons de tradició oral de la cultura mediterrània. Aquest treball ha desembocat en un disc en què han participat més de 60 col·laboradors, entre d'altres Sílvia Pérez, Mireia Tejero -membres de Cabo San Roque i d'Orxata Sound System-, l'Ateneu Musical de Cocentaina i el Xiquet del Carme. Molts d'ells seran presents a la presentació de Manresa. Els organitzadors expliquen: "Com el nostre present, és una mescla atípica d'instruments i estils. La veu recupera l'essència

Fira Mediterrània de Manresa

Del 5 al 8 de novembre.
Programació completa a:
www.firamediterrania.cat.

de la tradició i ens parla de la nostra quotidianitat entonant les melodies que cantaven els joves del passat".

Entre la resta d'activitats programades per Compartir Dóna Gustet hi figura la projecció de la pel·lícula *El taxista ful*, ja que Sempere és autor de la banda sonora del film juntament amb el grup Jalea Real. La projecció comptarà amb la presència de l'actor Pepe Rovira, amb la presentació del projecte Freesound i Sons de Barcelona, amb una xerrada sobre llicències lliures i amb l'elaboració d'una paella a càrrec de l'Espai País Valencià, amb cant improvisat de la mà d'Ensaladilla So Insistent.

Veus de dona

La dotzena edició de la Fira Mediterrània té com a eix temàtic la contraposició entre tradició i modernitat. Programa un total de 204 activitats musicals i artístiques, amb una presència femenina important, entre les quals destaquem els concerts de l'algeriana Souad Massi, la sarda Elena Ledda, l'austríaca Fátima Spar o la valenciana Mara Aranda (L'Ham de Foc), amb el seu nou projecte *Solatge*. La fira també acull la presentació del nou espectacle de l'artista valencià Carles Santos.

, expressions

CAMpanyES

Les desgenerades i l'acció políticament incorrecta

Trobada d'alternatives al marc heteronormatiu del 6 al 8 de novembre

Moment de la fabricació d'una peça en un taller de bricolatge sexual

L'Encontre de Desgenerades, per una acció políticament incorrecta arrenca enguany amb l'anhel de crear un espai atrevit d'experimentació, reflexió i pràctica de nous llenguatges, allunyat del tot del marc heteronormatiu existent. Un reguitzell de tallers, conferències i taules rodones que es duran a terme del 6 al 8 de novembre al CSOA La Teixidora del Poblenou, a Barcelona.

Alba Barbé Serra
expressions@setmanaridirecta.info

De la mà de persones i col·lectius que treballen des d'ambits ben diferents, la trobada es presenta en un doble format. Els espais matinals acolliran propostes intrèpides i particulars com el taller de bricolatge sexual, un taller de construcció pròpia i personalitzada de joguines sexuals on, tal com indiquen les seves artífexs: "Conflueixen les manualitats, el *hackeig* de la tecnologia casolana i la sexualitat". La proposta insòlita d'Aranya Creació, *Oprimitz.o*. Provant tècniques de Teatre de l'Oprimint per una anàlisi de gènere a Internet, encaixarà harmònicament el Teatre de l'Oprimint (TO) amb els engranatges del feminisme i el ciberespai. El darrer matí, dinamitzat pel Col·lectiu Gai de Barcelona, l'encontre acollirà un taller per la deconstrucció de gènere i l'opció sexual mitjançant jocs interactius, on es farà un convit al replantejament de totes aquelles assignacions binàries amb que convivim quotidianament.

Destinant un espai preuat al debat sobre la violència de gènere dins els moviments socials, la tarda de divendres comptarà amb la ponència *Maltractadors políticament correctes*, a càrrec de Barbara Biglia, investigadora feminista independent. Acte seguit, Teatravie-

sas presentarà la seva peça compromesa de TO sobre la violència de gènere en el marc de la parella. El dissabte a la tarda, Sida Studi aportarà el seu treball sobre la sexualitat i el VIH a les aules i, al capvespre, el col·lectiu Atacàs i el FAGC compartiran taula en un debat sobre les perspectives actuals de la lluita LGTBQ. La conferència *Subversions performatives*: Judith Butler d'Elvira Burgos -professora de la Universitat de Saragossa, investigadora de la filosofia contemporània i la teoria feminista- i una taula rodona sobre Trans/Intersex clouran la trobada.

Superar la lògica sociocultural existent

Arran dels seus estudis etnogràfics a Samoa i Nova Guinea, als anys vint i trenta, l'antropòloga nord-americana Margaret Mead ja concebia l'ús i la construcció del cos com a instrument de les lògiques socioculturals que es recreen. Mead plantejava que l'espècie humana era mal·leable i generava les interpretacions de femení i masculí segons els paràmetres de pensament existents en les diferents societats i cultures.

A la nostra societat, la base identitària de la totalitat corporal del subjecte és construïda en funció dels òrgans genitals. Construccions sofisticades i mítiques, formacions imaginàries que reinterpreten els

Encontre de Desgenerades Per una acció políticament incorrecta

Del 6 al 8 de novembre.
CSO La Teixidora.
C./Marià Aguiló, 35 <M> Poblenou.

trets físics -que en si mateixos són tan neutrals com qualsevol altre-, però fortament marcats pel sistema social.

La creació d'aquests espais de debat i experimentació obre possibilitats inèdites de dotar els termes investits d'una gran autoritat de nous significats. Alterar l'ordre natural aparent. Reconceptualitzar el poder a través de noves subjectivitats, múltiples subjectivitats que cerquen no ser categoritzades per no convertir-se en punt de fixació d'un sistema classificador que s'apropiï del concepte i n'esdevingui camp d'estudi per la seva posterior adequació a la norma sexual binària.

LLIBRES

La poesia com a darrer reducte íntim

Ricard Mirabete
expressions@setmanaridirecta.info

En un poeta, tot hauria de ser actitud. Una manera insistent de viure plenament a la recerca d'allò que pot donar sentit al que som, a tresscar entre carrers anònims sota un cel negre, a desgarnar el desig per fer-se acte humà d'escriptura i d'amor. En aquest cas que ens ocupa, Mireia Lleó és una poeta de llarg recorregut -amb aquest, ja ha publicat sis llibres de poesia- que es desvia per "un grapat de minúscules certes" que confegeixen el seu itinerari poètic.

Per un vers és un poemari publicat enguany a Témenos edicions, una nova editorial barcelonina que omple -per fi- un espai de reflexió a l'entorn de l'educació i la literatura des de la més lliure de les voluntats. El propòsit principal que articula aquest poemari és la motivació constant per la poesia com a últim reducte -i d'importància decisiva- per acarar la persona a la seva realitat íntima i social. La poeta barcelonina dedica bona part dels poemes a la memòria d'Eulàlia Obach i, d'aquesta manera, fa palès el deute que sempre té qui escriu vers aquelles persones estimades que ens acompanyen pels versos.

Estrofes ètiques

La proposta de Mireia Lleó transita per un rigorós estrofisme, per

un vers que remunta i aplanua suauement les aigües que fugen. Destaca per un conreu de la sextina -que reprèn el fil de poemes com Brossa i Maria Mercè Marçal- i per la prosa poètica programàtica quant a propòsits i actitud ètica: "És a través dels altres que puc pensar el meu viure", escriu Mireia Lleó. Hi ha poemes en què la societat contemporània queda retratada en una síntesi de modernitat mal entesa de tràfecs i buidor, sense petjada humana que resti a l'endemà, i una negror que no espanta, però que no serveix pels amagatalls dels nostres somnis.

LLIBRES

Absorbir missatges

Si és dolent, t'ho recomano

Autor: Steven Johnson.
Traducció: Elisenda Serrano.
Editorial: La Campana, 2009.
267 pàgines.

l'autor arriba a perdre la centralitat i eludeix parlar de la marginació de l'altre, o de la dificultat que es generin discursos crítics en una indústria dominada per sinèrgics conglomerats empresarials.

Així, el llibre de Johnson és vàlid per revelar aspectes positius obviats per l'ortodòxia intel·lectual, però segurament el lector necessitarà altres mirades per complementar un discurs parcial.

Ignasi Franch
expressions@setmanaridirecta.info

Steven Johnson defensa que la creixent complexitat dels productes de la cultura de masses prepara les noves generacions per una absorció més ràpida de percepcions i missatges. Comparar l'evolució de les ficcions televisives sí que evidencia nous aprofitaments de les possibilitats de les narracions seriades. Però en la defensa de la seva tesi,

CAMpanyes

Maó es queda sense centre social

Les persones implicades en el projecte continuen apostant per un nou espai

Xerrada a Maó durant la jornada de lluita camperola organitzada el 17 d'abril

La possibilitat de traslladar el projecte de centre social de Maó a un nou espai condueix l'assemblea de l'Associació Centre Social de Barri-Maó a un replantejament seriós de la situació. La decisió final és abandonar el local del carrer Rosari, reservar forces pel nou espai i fer una crida a la participació menorquina.

Directa Menorca
menorca@setmanaridirecta.info

Una assemblea llarga i concisa celebrada durant el passat mes de juny va determinar els punts a tractar en relació al nou espai aconseguit. Com a punts positius trobem les majors dimensions de l'espai, unes condicions d'ús i de lloguer més avantatjoses i una situació cèntrica dins la població. Com a detalls negatius hi trobem els tràmits burocràtics per aconseguir l'aigua i l'electricitat -inexistent- i la feina de rehabilitació i obra que requereix l'habitatge. L'assemblea també va aprofundir i va assentar més que mai l'ideari, el funcionament i els objectius del projecte i, finalment, es va decantar per avançar cap al nou espai.

Entrant al mes de juliol, amb tot el que comporta dir *estiu a Menorca*, l'assemblea va decidir deixar el local del carrer Rosari -emprat des del 25 d'octubre de 2008- a finals de mes i aturar la dinàmica habitual per reprendre-la al setembre, ja que existia la possibilitat d'utilitzar

puntualment l'espai durant les Festes de Maó. Així, encara s'hi va organitzar un sopar i, el 6 de setembre, un concert al carrer, a més a més d'obrir el centre social durant els dies de festes. En una nota pública d'agraïments, l'associació va aprofitar per dir: "Valorem molt positivament l'existència d'una experiència com la duita a terme enguany en el marc de les Festes de Maó. Esteim contents d'haver obert i ofert un espai diferent i -pensem- alternatiu a les habitualment exclusives, tradicionals, enquadrades, folklòriques i patronals festes de Menorca".

Far menorquí d'alternatives durant un any

Ha estat gairebé un any de centre social al llevant menorquí. Des de la seva inauguració, el Centre Social de Barri-Maó ha aconseguit un bon grapat d'activitats: xerrades, concerts, dinars i sopars vegans, espectacles, passis de pel·lícules i documentals o tallers. També n'ha organitzat d'altres als carrers de Maó, com la campanya i la concentració per la

demolició del monòlit feixista de s'Esplanada, el carnaval o les Festes de Maó. L'espai també ha servit per acollir assemblees de grups diversos i afavorir la comunicació, a més de fer possible la consolidació, mentre ha existit, d'un grup de persones compromeses amb el manteniment d'un espai autogestionat a Maó.

Actualment la insularitat -amb l'anar i venir de persones i l'estacionalitat existent a l'illa- ha afectat de ple l'assemblea de l'associació. Continuen tenint opció al nou espai, però ara un gran nombre de persones compromeses molt activament han deixat de viure a l'illa. Açò, sumat a la lentitud i les traves a l'hora d'aconseguir els papers necessaris, ha creat una davallada de forces i ànims que ha fet baratar molt i molt la situació del juny. Les poques persones que han quedat, tot i açò, han reprès les assemblees i han fet una crida a la participació activa, ja que aposten decididament per l'existència i l'obertura prest d'aquest nou espai autònom a Maó i, per extensió, a Menorca.

+ INFO

centresocialdebarrimaio.blogspot.es
centresocialdebarrimaio@gmail.com

DVD

L'abcd de l'autogestió

Autogestió El camí del canvi

Autor: CiM Produccions.
Gènere: Documental.
Durada: 17 minuts.

Anna Godoy
expressions@setmanaridirecta.info

El documental *Autogestió. El camí del canvi*, presenta l'autogestió -un sistema organitzatiu basat en l'horitzontalitat a l'hora de prendre decisions- com un camí alternatiu al sistema consumista i individualista imperant en la nostra societat actual i, també, com a model promotor d'un canvi en la manera d'entendre la vida i les relacions socials.

A través d'un recorregut en tramvia amb l'autogestió com a estació final i amb parades als diferents àmbits on és possible aplicar aquest sistema, es pretén explicar què és l'autogestió i quina cabuda té en el present i en el futur proper, tenint en compte el xoc que representa per la societat capitalista, ja que es tracta d'un sistema

que té com a principi la gestió dels propis recursos de manera interna, sovint sense dependència d'organitzacions de tipus institucional o privat. La gestió de l'alimentació, els espais, els mitjans de comunicació i els col·lectius socials són les diferents parades amb què s'exemplifiquen -amb entitats i col·lectius reals- diversos mètodes d'aplicació de l'autogestió i vivències relacionades amb l'adquisició d'aquest sistema, a més a més dels avantatges i els inconvenients que pot presentar aquest model en la seva aplicació.

L'autogestió es presenta com un nou camí per la consecució d'un canvi o per la motivació cap al canvi i s'erigeix amb força, tot i els inconvenients de veure's limitada pel marc capitalista que l'envolta i en què, de moment, s'ha de desenvolupar.

DVD

Esperances enmig dels bombardejos israelians

La vida bajo las bombas

Edició especial- Cameo, 2008.
Director: Flavio Signore.
Durada: 74 minuts.
Gènere: Documental.
DVD.

L'italià Flavio Signore va filmar sobre el terreny la tasca de diferents organitzacions i voluntàries que buscaven alleugerir el drama humà intrínsec als bombardejos israelians sobre el Líban. Hi caben des de l'empenta d'un teatre que es va obrir als refugiats de les zones més castigades i on diferents persones treballaven per cobrir les

necessitats alimentàries i psicològiques de la canalla desplaçada, fins a l'intent d'organitzar una caravana humanitària d'escuts humans. Més mostra que narració, aquest modest documental serveix de testimoni d'una catàstrofe i també de les petites històries de generositat que dignifiquen l'ésser humà. IGNASI FRANCH

Tens una idea de negoci?
Ara Coop t'ajuda a fer-la realitat amb forma cooperativa

sectors
serveis a les persones
autoocupació
consum ecològic
solucions per a l'habitatge

assessorament
constitució
ajuts i subvencions
formació

Info@aracoop.coop www.aracoop.coop
c. Premià, 15, 1a planta - Bcn - 93 318 81 62

Catalunya

Núm. 110 Octubre '09
La publicació de la CGT de Catalunya
www.revistacatalunya.cat

COPA MENS-TRUAL... L'ALTERNATIVA ALS TAMPONS.

Laciatatnvisible
www.laciatatnvisible.org
Rico 35 euros - 08014 BCN - 93 298 99 47

euskal herria sona 2009
12è festival de música basca a Barcelona

20/10/09 - 20h - Plaça del Rei
PATXI ETA KONPAINIA

06/11/09 - 20h - CAT
INAKI PLAZA & ION GARMENDIA

07/11/09 - 20h - Euzkadi Etxea
HEGOKOAK

13/11/09 - 21h - Convent Sant Agustí
PAFA RUEDA

14/11/09 - 21h - CAT
MADDI OIHENART

20/11/09 - 20h - Euzkadi Etxea
ARISTIZABAL & BARANDIARAN

21/11/09 - 20h - CAT
KORRONTZI

27/11/09 - 21.30h - L'Auditori
RUPER ORDORIKA

05/12/09 - 22h - La Fàbrica del Clot
ARRAMAZKA & GATIBU

Euzkadi Etxea
Centre Cultural Barcelonès
Entrada per Ar de Sant Miquel
www.euskalherria.org
blog.euskalherria.org
tel - 93 310 22 00

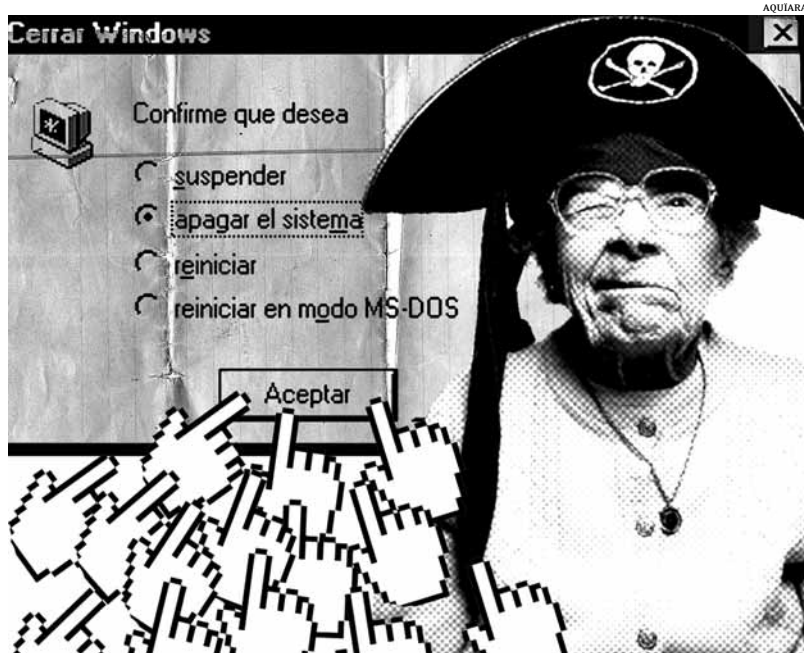
, expressions

CAMPANYES

Del +MAD Hack al Free Culture Forum

10 anys de trobades HackMeeting sobre la dimensió sociopolítica de la tecnologia

Un any més, l'Estat espanyol ha estat l'escenari de la celebració d'un HackMeeting (HM) i ja és el desè que viu. Aquest cop ha succeït a l'Espacio Polivalente Autogestionado-Patio Maravillas -seu del HamLab al barri madrileny de Malasaña- que, del 9 al 12 d'octubre, ha acollit una trobada anual de persones interessades en la dimensió sociopolítica de la tecnologia i en els seus usos.

X. Araujo Elena
expressions@setmanaridirecta.info

Al HackMeeting (HM) tot es gestiona col·lectivament. Un wiki, una llista de correu i un canal IRC permeten que totes les persones interessades interactuin durant l'any, per acabar el cicle en una nova trobada. D'aquesta manera -tot i que els darrers temps hi ha més trobades semblants com el Garrotxa Summer Camp o el Bilbao Open Day-, el HM s'ha volgut diferenciar dels Partys-Events, on hi ha una diferència entre assistents i organització i aquesta, sovint, està patrocinada per multinacionals de les telecomunicacions. Al HM hi ha un ambient dominant: el *do it yourself* (fes-t'ho tu mateixa).

Els nodes o els punts de la xarxa
Genèricament, els nodes són punts d'una xarxa donada. Dins del HM un node és un espai de trobada que pren forma de xerrada, taller o debat. En aquesta edició, n'hi ha hagut al voltant de 50. Sovint, la graella

s'organitza per itineraris per no solapar continguts. El node que destaca més en un HM és la manifestació: l'únic moment en què se surt al carrer -també amb ordinadors- per fer projeccions. Aquest any, la manifestació va acabar a la seu de l'SGAE de Madrid i, com ja s'ha fet alguna altra vegada, es va aprofitar la convocatòria per utilitzar la xarxa sense fil de la Societat General d'Autors i Editors per descarregar continguts de xarxes P2P. A la manifestació del HM, hi predominen les consignes que desperten la perplexitat del cordó policial: *Copy-copy-copy, copy-copyleft, Copiar, enganxar i poder modificar o No va ser la mula ni l'Internet: la cultura la va matar El Corte Inglés*.

A part dels nodes tècnics, aquest any ha destacat la presència d'un node sindical. La Coordinadora d'Informàtica i Consultoria de la CGT ha obert un debat al si de la comunitat amb l'objectiu de saber si és possible l'aplicació del model de desenvolupament del programari

lliure -distribuït i col·laboratiu- al món sindical. Aquesta Coordinadora pretén aglutinar la reivindicació dels drets laborals d'un sector poc homogeni, ja que moltes persones treballen cedides: són contractades per una empresa, però fan feina per altres empreses. És a dir, l'empresa contractant exerceix d'ETT especialitzada en serveis informàtics.

També s'ha de destacar el node que van dur a terme membres de guifi.net, la xarxa lliure sense fil més gran de l'Estat, iniciada a Osona fa cinc anys. A més de fer un node expositiu, van deixar instal·lada infraestructura al teulat del Patio Maravillas perquè la xarxa pugui créixer al centre de Madrid.

Del 'hacker' al 'hacktivista'
Des de Gernika, quan es va organitzar l'Hackelarre 2007, la comunitat del HM va potenciar el terme *hacktivisme*, no tant per diferenciar-se del concepte *hacker* com per dimensionar la seva capacitat de lluita social. Des de finals de 2008, existeix un espai virtual anomenat *hacktivistas.net* des del qual es coordinen accions, campanyes o trobades -tant presencials com telemàtiques. Aquest 2009, des de *hacktivistas.net* s'ha potenciat molt la lluita en defensa de la neutralitat de la xarxa -la llei Hadopi francesa aplicada al territori de la Unió Europea. Alguns membres de *hacktivistas.net* seran presents al Free Culture Forum que se celebrarà a Barcelona del 29 d'octubre a l'1 de novembre.

distà Mercè Molist van organitzar el primer HackMeeting al CSA Les Naus l'octubre de l'any 2000. Des dels seus inicis, els HM han anat de la mà dels centres socials okupats o autogestionats on, després de la celebració d'un HM, s'ha intentat consolidar el creixement de HackLabs.

HackMeetings i centres socials okupats

La història del HackMeeting va començar a la ciutat italiana de Florència el juny de 1998. Durant les primeres edicions italianes hi van participar persones vinculades als nostres primers projectes telemàtics contestataris, Nod50 i Sindominio. Aquestes activistes de les teclès i la perio-

. EL REBOST

Els camins de la 'milpa'

Joan Andreu Moll Gamboa
rebost@setmanaridirecta.info

Segons explica el Popol Vuh, un text sagrat maia, els déus primers van topar amb certs problemes a l'hora de crear els humans. Al començament van provar-ho amb fang, però aquelles criatures es desfeien. Després va ser el torn de la fusta, però el resultat va ser igualment decebedor, ja que no hi havia ànima en aquelles formes rígides i fredes. Així doncs, reunits en una mena de conclave mitològic i aconsellats per la guineu, el coiote, el corb i el lloro, van llançar una darrera temptativa: el blat de moro seria la matèria primera que donaria forma a la humanitat. Des d'aquell dia, els maies es coneixen com els *fills del blat de moro*.

A banda del seu protagonisme mitològic, l'origen americà del blat de moro és indubtable. No s'han trobat restes arqueològiques d'espècies semblants en cap altre continent i, quan els europeus van colonitzar aquelles terres, ja es conreava des de l'actual Canadà fins a la Patagònia xilena.

Sembla que el blat de moro (*Zea mays*) prové de la domesticació i la millora del *teocinte* (*Zea mexicana*), una espècie que creix

espontàniament a Mèxic i a l'Amèrica Central. El seu conreu es remunta a fa més de 7.000 anys (al nord de l'actual Estat de Chiapas) i va donar lloc a un complex agroecosistema, integrat per altres espècies, també amb un paper central en la cultura mesoamericana: el *frijol* i la carabassa. Parlem de la *milpa*, que -lluny de ser un camp sembrat únicament de blat de moro, tal com tendeixen a simplificar els diccionaris- constitueix un dels ecosistemes agrícoles més diversos i complexos de l'agricultura tradicional.

Avui, aquest ecosistema variat i divers es troba en greu perill de desaparició. El blat de moro ha estat una de les primeres espècies de les quals s'ha obtingut la seqüència completa del seu genoma. Aquest extrem, juntament amb el seu pes en la producció mundial de cereals, l'ha convertit en un autèntic banc de proves de les noves varietats agrícoles modificades genèticament. La trista realitat és que, actualment, la *milpa* mil·lenària s'està substituint per grans extensions de monocultius transgènics. Així doncs, avui us proposem un parell de receptes per tastar -ara que encara hi som a temps- el sabor de tot un pilar de la cultura americana.

'Tortillas' (Mèxic)

2 tasses de farina de blat de moro, ½ tassa d'aigua.

Posem la farina en un bol i hi afegim l'aigua poc a poc fins a obtenir una massa flexible. Ho amassem bé. Deixem reposar la massa un quart d'hora a temperatura ambient. Dividim la massa en dotze boletes i les deixem reposar deu minuts més. Treballem cada bola sobre una superfi-

cie enfarinada fins a obtenir una forma rodona de no més de tres mil·límetres de gruix. Si se'ns trenquen podem provar d'estirar-les entre dos papers encerats -o de plàstic- enfarinats. Escalfem una paella sense oli i coem les *tortillas* per les dues bandes sense torrar-les massa, ja que volem que ens quedin flexibles. Les servim calentes acompanyades del farcit que ens vingui més de gust.

'Humitas' (Xile)

3 panotxes per persona, 1 carabassó, 3 cebes, 1 ½ pebrot verd i vermell, ½ litre de llet, sal, pebre, bitxo molt i orenga.

La complicació principal a l'hora de preparar unes *humitas* serà trobar panotxes de blat de moro senceres i fresques que encara conservin les fulles.

Retirem i conservem les fulles. Ratllem les panotxes sobre un plat i reservem la llet que en sortirà (hem de procurar que no hi quedin les clofelles del blat). A

part, sofregim la ceba, el carabassó i els pebrots -tot tallat ben fi- amb mantega i hi afegim la llet, la sal i les espècies. Hi posem el blat ratllat i ho remenem fins a obtenir una massa espessa. Muntem les *humitas* embolicant una o dues cullerades de la mescla amb dues fulles superposades de les panotxes. Les emboliquem amb cordill de cotó i les coem en aigua amb sal durant 40 minuts. Les acompanyem amb una amanida de tomàquet fresc i ceba en juliana molt fina.

+ INFO

<http://hackmeeting.org/>

LA INDIRECTA

. L'ENTREVISTA

Susan Davies VOLUNTÀRIA DE WOMEN ON WAVES

“Darrere el discurs ‘provida’ hi ha molta mort”

Susan Davies fa més de tres anys que col·labora amb l'ONG holandesa Women on Waves (dones sobre les ones) i intenta assegurar-se que totes les dones que ho necessitin tinguin accés a un avortament segur. També col·labora en les lluites per la despenalització de l'avortament arreu del món. Va arribar a València convidada per Maulets i va tenir temps de parlar amb la DIRECTA.

Guillem Sánchez
entrevista@setmanaridirecta.info

Women on Waves s'ha fet famosa pel seu vaixell, on practica avortaments. Com funciona?

La idea aprofita la legislació marítima, que diu que, en aigües internacionals, la llei que preval és la del vaixell. I com el vaixell té bandera holandesa i compleix tots els requisits de la llei d'aquest país, els avortaments són legals.

De totes maneres, ja és casualitat que una dona necessiti interrompre l'embaràs just quan el vaixell es troba a la seva ciutat.

És clar, la funció principal del vaixell és generar debat i recolzar les lluites locals per despenalitzar l'avortament. La imatge d'un vaixell és molt forta i ràpidament genera molta atenció mediàtica, cosa que ajuda a trencar la invisibilitat que sovint envolta el debat sobre el dret de la dona de decidir.

No teniu por que el fet de ser una organització estrangera faci que, en alguns països, el debat agafi una dimensió xovinista?

Sí, és un tema que tenim en compte i que no ens interessa. No té sentit que el debat vagi per aquesta línia, per això només anem a països on hem estat convidades per una plataforma local àmplia que ja ha encetat una lluita sobre el tema. El millor exemple és el de Portugal, on el ministre de defensa va decidir que érem una amenaça per la seguretat nacional i ens va immobilitzar el vaixell amb bucs de guerra. Però, a partir del debat que això va generar, es va arribar a un referèndum on van guanyar les persones partidàries de la legalització de l'avortament. O sigui que l'únic que vam fer va ser treure a la llum una demanda que ja existia -i amb un suport majoritari-, però que era silenciada pels grans mitjans de comunicació, el govern i l'Església.

En aquest debat, us enfronteu a un moviment que s'autoanomena provida. Tenint en compte que tothom -i sobretot la gent d'esquerres- està a favor de la vida, no és molt difícil lluitar contra això?

Però és que, darrere del discurs provida, hi ha molta mort. Que l'avortament es prohibeixi no vol dir que es deixi de practicar ni que es redueixi el seu

HELENA OLCINA I AMIGÓ

nombre. Hi ha moltes dones que moren a causa dels avortaments insegurs o -una dada que normalment es passa per alt- que queden amb seqüeles físiques irreversibles. Llavors, l'únic que fa la prohibició és condemnar les dones a la clandestinitat i a la inseguretat, a més d'ampliar altres injustícies socials, com el fet que la gent que té diners sempre trobi una solució segura.

“L'únic que fa la prohibició és condemnar les dones a l'avortament clandestí”

Però l'argument és que, si és legal, es facilita i, al final, s'utilitza com un anticonceptiu.

Doncs les dades contradiuen aquest argument. A Holanda, l'avortament és legal des dels anys 70 i és un dels països amb una taxa més baixa d'interrupcions de l'embaràs. A Xile, està prohibit en qualsevol cas -fins i tot quan la vida de la dona es troba en perill- i és el país amb més avortaments de tota l'Amèrica Llatina. S'ha de pensar que l'avortament és la intervenció quirúrgica més practicada del planeta i que, de mitjana, totes les dones passaran per un avortament al llarg de la seva vida.

La mortalitat deu ser alta al món.
68.000 dones moren cada any a tot el

planeta a causa dels avortaments insegurs. La majoria es concentren a l'Àfrica on, a més de la il·legalització, s'hi suma la precarietat del sistema de salut. Si un avortament és clandestí, té una ràtio d'una morta per cada 300 operacions, però, si es fa en condicions òptimes, la xifra es redueix a una per cada 500.000.

A l'Estat espanyol s'està discutint la reforma de la llei d'Avortament i tot gira al voltant del termini en què s'ha de posar el límit.

Crec que plantejar el debat en aquesta línia és absurd. El 99% dels avortaments es produeixen durant el primer trimestre i el residu totalment anecdòtic que es fa després és per alguna qüestió concreta i inesperada. Són l'excepció, no la regla. Llavors, centrar el debat en aquesta qüestió l'únic que pretén és donar una imatge de les dones com a irresponsables que s'espere a l'últim minut per prendre una decisió, una imatge que les xifres demostren que és falsa.

Com s'hauria de plantejar el debat?

Bàsicament, el que cal és treure l'avortament del Codi Penal. És un procediment mèdic i no hi ha cap altre procediment mèdic que sigui penalitzat. S'ha d'enfocar la qüestió des d'un punt de vista científic i no jurídic.

Un altre punt calent és l'obligació de les menors d'informar els seus pares i mares si volen avortar.

Personalment, penso que les menors també són persones i poden prendre les seves pròpies decisions. De totes formes, es pot agafar el tema des de l'altra banda. Si creuen que no poden

parlar amb els seus pares per accedir a un avortament segur, què faran com a alternativa? Si no poden anar al seu metge de capçalera sense els seus pares, a qui preguntaran? És obvi que això pot exposar-les a riscos innecessaris. El que és més important és que tinguin accés a una informació fiable i que trobin les vies més segures per resoldre el problema.

Fa dues setmanes hi va haver una manifestació massiva contra l'avortament a Madrid. Per què aquest tema mobilitza tant?

No ho sé i el cert és que m'agradaria tenir una resposta a aquesta pregunta. És obvi que aquestes campanyes tenen molts diners, recursos i organitzacions molt potents al darrere, però això no ho explica tot. Utilitzen imatges molt fortes i això ajuda a escalfar la gent, però -de debò- no tinc la resposta.

I no creu que és perquè és una lluita justa a favor de les persones no nascudes?

No crec que tingui tanta relació amb els drets del fetus sinó amb tota una línia teològica de l'Església Catòlica, entre d'altres. D'altra manera, com s'explica que els mateixos grups antiaortistes siguin els que també estan contra l'educació sexual i els preservatius? Nosaltres lluitem perquè les dones puguin gaudir d'una sexualitat completa i evitin l'avortament a través de l'educació i l'accés als preservatius, però és imprescindible que, quan alguna cosa falli, la dona tingui opcions que no siguin perilloses per la seva vida.

. LA COLUMNA

Questió de temps

Jaume Barrull i Castellví
opinio@setmanaridirecta.info

Diu que ETA ha tingut el rei Joan Carles literalment en el punt de mira diverses vegades en els últims 30 anys. No sé pas què es deu sentir quan saps que movent un dit passes a la Història. I qui fos que va tenir-ne l'oportunitat tampoc va gosar comprovar-ne les conseqüències. Si es pretenia demostrar la pròpia força hagués estat un cop humiliant, i si es tractava de fer trontollar l'Estat en general i la monarquia en particular, tinc les meves reserves. Després d'un atemptat d'aquestes característiques, el monarca, amb una mica de sort, passaria a ser un màrtir de la democràcia i la llibertat enterrat amb tots els honors. Sense perdre temps haguessin coronat el príncep Felip i ens hauria tocat viure sota un clima asfixiant d'exaltació nacional i, tot plegat, intueixo que m'hagués saturat. A més a més, ens hagués tocat comprovar l'addicció monàrquica de bona part del país, i això sempre incomoda.

Així que, des d'un punt de vista polític, em sembla que era una estratègia massa impulsiva on haguessin aconseguit ben poca cosa a canvi d'un preu massa elevat a pagar entre tots.

Diuen que ETA ha tingut el rei Joan Carles en el punt de mira diverses vegades en els últims 30 anys

Fem ficció, remuntem-nos a finals dels anys 90. Aleshores l'hereu no semblava estar per la feina de buscar esposa, els monàrquics patien per si quedaria per vestir sants i tothom sap que un rei solter no acaba de fer el pes, ja que aixeca sospites. En aquest context, doncs, si ETA hagués optat per atemptar contra Felip, la fi de la monarquia hagués estat una qüestió de temps. Tard o d'hora la corona hagués caigut en mans d'una parella (l'Elena i en Marichalar) més aviat difícil de qualificar, diguem que estèticament discutible i d'un nivell intel·lectual escàs. El príncep màrtir seria un record d'enyorança, la realitat seria crua i la reina ja no faria tanta gràcia. Potser és l'única que manté els lligams nobiliaris perquè un s'ha casat amb una presentadora i l'altra amb un jugador d'handbol, però la sang aristocràtica és evident que està poc oxigenada. I ja no seria una monarquia elegant, guapa i moderna, així que la gent potser no gosaria criticar-los obertament, però la desafecció seria evident i el prestigi decadenat. Hagués caigut per si sola, un final poc èpic però més realment més humiliant.